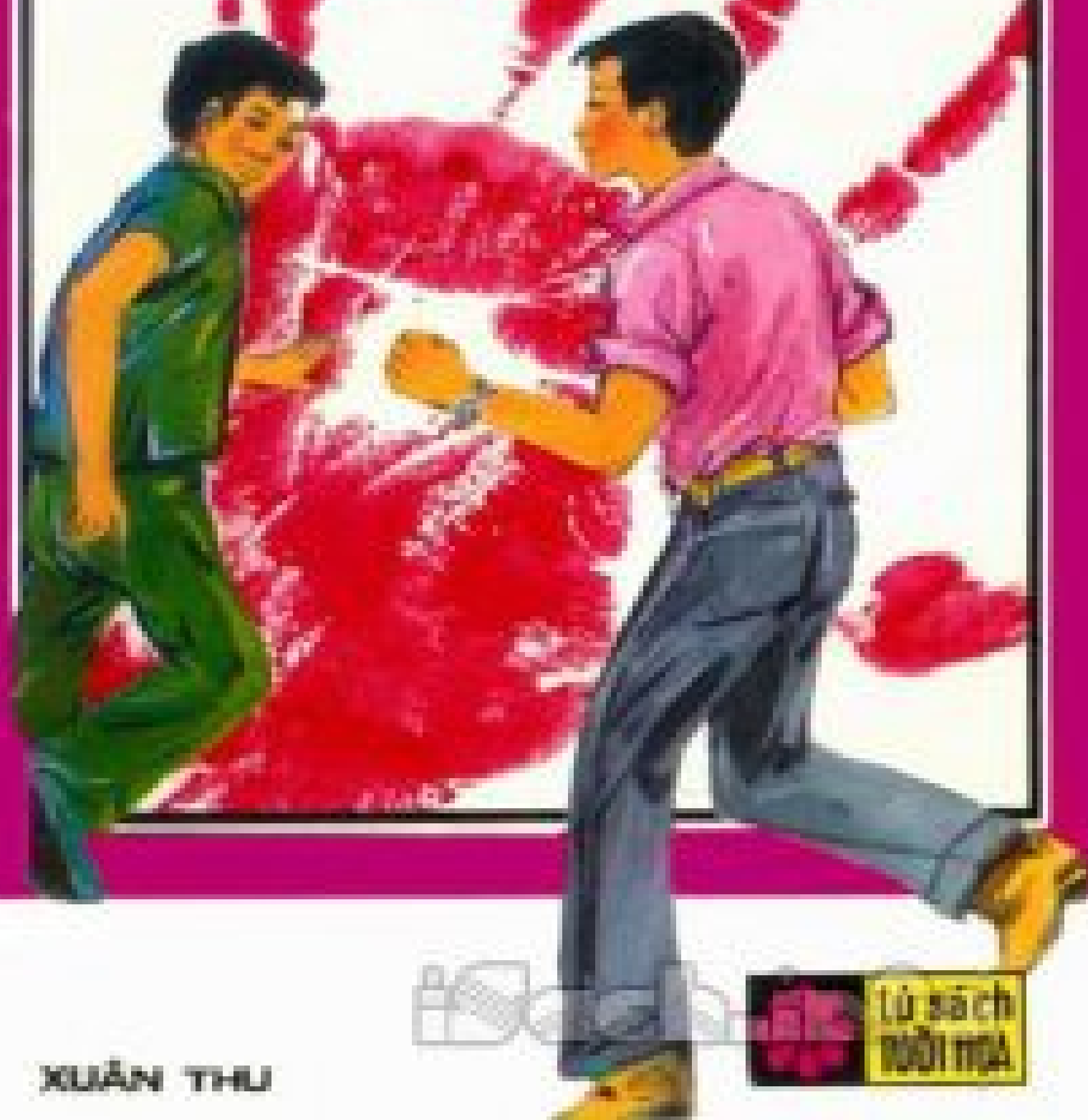

THÀNH CHAU
TRINH THAM
TAI TU

XUÂN THU

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)
[CHƯƠNG II](#)
[CHƯƠNG III](#)
[CHƯƠNG IV](#)
[CHƯƠNG V](#)
[CHƯƠNG VI](#)
[CHƯƠNG VII](#)
[CHƯƠNG VIII](#)
[CHƯƠNG IX](#)
[CHƯƠNG X](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CHƯƠNG 1

Bàn tay máu vừa được biết các bạn mới thành lập một nhóm lấy tên là « Trinh Thám Tài Tử ». Xin có lời chúc các bạn sẽ lập được những kỳ công rực rỡ và mong sẽ có ngày chúng ta sẽ hợp tác với nhau. Tiện đây, Bàn tay máu xin tặng một món quà sơ ngộ, đó là vài hôm nữa sẽ có một chuyện lạ xảy ra ở trường. Mong các bạn bằng lòng với món quà đó, nhưng nhớ là đừng tìm hiểu việc ấy.

Thân ái

Khải, Hưng và Thiện cứ đọc mãi bức thư của kẻ tự xưng là Bàn tay máu mà rất lấy làm ngạc nhiên và kính phục tác giả bức thư ấy. Bức thư thật ngắn, được đánh máy chữ không có gì lạ nhưng ở dưới có vẽ một bàn tay bằng mực đỏ như máu, nổi bật hẳn lên. Ghê quá! Cách đây hai hôm, ba đứa mới lập nhóm « Trinh thám tài tử » một cách vô cùng bí mật mà tới hôm nay đã có người thứ tư biết chuyện. Đã thế còn đòi hợp tác và tặng món quà bằng một chuyện lạ nữa chứ! Chuyện lạ ấy sẽ là chuyện gì? Bàn tay máu là biệt hiệu của ai? Làm sao người ấy lại biết được chuyện của bọn chúng? Đó là những câu hỏi nát óc mà cả ba đứa sau hơn một giờ suy nghĩ vẫn chưa tìm được lời giải đáp. Cả đến Khải, đứa cầm đầu trong bọn, mọi ngày dù gặp chuyện khó đến đâu cũng giải quyết được với một nụ cười ở trên môi. Thế mà kỳ này, Khải cũng bí nốt. Nó nhìn các bạn, thấy hai đứa kia mặt mày nhăn nhó, nhìn mình như chờ đợi, Khải bối rối vô cùng, nói:

- Việc này thì tao chịu. Không tìm được đầu mối gì chính xác hay chắc chắn cả. Tuy thế tao nghĩ chắc đây là một trò giỡn chơi cho vui mà thôi.

- Giỡn chơi?

Hưng gặng hỏi như vậy, Khải bỗng cảm thấy tự tin lên một chút, đáp:

- Phải, vì tụi mình chỉ là ba đứa trẻ con thôi, thì chắc chẳng có đảng cướp nào cần đến sự hợp tác của chúng mình đâu. Có lẽ bí mật về nhóm Trinh Thám tài tử đã bị kẻ nào nghe lóm nên viết thư giả làm Bàn Tay Máu dọa chúng ta thế thôi.

- Nhưng còn việc lạ sẽ xảy ra ở trường trong vài ngày nữa như trong bức thư đã nói thì nghĩa làm sao chứ?

- Chuyện ấy sẽ không xảy ra đâu. Chắc chắn như vậy.

Nghe Khải quả quyết như thế, cả bọn cùng gật đầu chấp nhận ý kiến vì từ trước đến nay, Khải rất được nhóm tín nhiệm, lời nó nói chẳng khi nào sai chạy. Thế nhưng lần này thì Khải đã ... lầm vì :

Năm ngày sau, lúc bức thư của Bàn Tay Máu đã chìm dần vào trong quá khứ, lúc Khải tưởng mình đã đoán đúng thì sáng hôm ấy, lúc cả bọn vừa tới trường đã nghe học sinh trong trường xôn xao, bàn tán với nhau về một chuyện lạ. Thiện lập tức chạy đi hỏi chuyện các bạn và năm phút sau, nó chạy về, thở dốc kể lại cả nhóm nghe :

- Ma xuất hiện ở trường mình !

Khải thấy như mình nghe lầm. Nó hấp tấp hỏi lại :

- Ma ? Thật không ?

- Tao không biết có thật hay không nhưng chuyện này do chính bác gác trường thuật lại.

Bác kể rằng đã ba đêm liên tiếp, bác thấy một bóng trắng đi qua đi lại trong lớp 10B3 tức là lớp tụi mình trong lúc con chó Mực tru lên những tiếng khủng khiếp.

Cố lấy lại bình tĩnh, Khải nói với các bạn :

- Láo ! Trường mình từ trước đến nay đã xây được hơn ba mươi năm rồi mà có thấy ma cỏ gì đâu. Bây giờ bỗng nhiên lại có ma ngang xương như vậy thì thật là vô lý, không thể chấp nhận được.

- Thế mà quên rồi sao Khải ? Mới tháng trước, thằng Sơn học lớp mình đang đứng trên lan can lầu ba bỗng nhiên không hiểu chóng mặt hay làm sao mà ngã xuống đất chết đó. Hay hồn ma của nó hiện về ?

Nghe nói thế, cả bọn đều lạnh người như muốn run lên cho đỡ sợ.

Hơn mười phút yên lặng trôi qua, Thiện nói tiếp :

- Dám có ma thật lắm vì chuyện này do chính bác gác trường nói ra, mà tụi mình biết đó, bác ấy tuy già, vui vẻ nhưng chẳng bao giờ khơi khơi dựng đứng một câu chuyện như vậy đâu. À, còn một chi tiết là sau khi ma hiện ra ở trường, bác gác trường đã xin nghỉ, khiến cho ông Hiệu Trưởng hoảng sợ, hứa tăng lương mỗi tháng hai ngàn và còn bảo sẽ cúng oan hồn nữa, bây giờ bác ấy mới chịu ở lại.

Khải bảo vệ ý kiến của mình, nó đưa ra thêm những chứng cứ khác :

- Bức thư của Bàn Tay Máu đã báo trước việc này. Như vậy, chứng tỏ không có ma thực sự vì người làm sao biết trước được ma sẽ hiện ra ?

- Hay Bàn Tay Máu chính là một tên phù thủy có tài sai khiến được ma quỷ như những chuyện đã từng xảy ra ở bên Nam Mỹ ? Nếu vậy thì nguy lắm vì hẳn đòi chúng ta cộng tác với hắn. Chúng mình sẽ đều trở thành những đầy tớ của quỷ.

Hưng nói câu ấy với giọng run run trong khi nét mặt lộ vẻ hoảng hốt làm cho cả bọn cũng sợ lây. Khải cố gắng trấn an bạn :

- Tao nghĩ có âm mưu mờ ám gì trong vụ này mà vì danh dự của nhóm, chúng ta phải tìm ra. Chỉ có một việc lạ là không hiểu tại sao Bàn Tay Máu lại báo cho mình biết trước việc này. Tối nay, tụi bay có dám tới trường bắt ma với tao không ?

Ý kiến của Khải tạo bạo quá làm cho Hưng và Thiện giật mình, mặt lộ rõ vẻ ngần ngại vì dù sao, chúng cũng chỉ là trẻ con, Khải nói khích :

- Mang tiếng là người của nhóm Trinh thám tài tử mà tụi bay nhát như thế sao ? Có vào hang cọp mới bắt được cọp con chứ ! Hay tối nay tao đi một mình ?

Câu nói ấy quả nhiên có hiệu quả. Bị chạm tới tự ái, Thiện nhìn Hưng, nói :

- Được rồi, sợ gì ? Tối nay tao sẽ rình với mày, Còn Hưng thì sao ?

- Cũng được.

Câu đáp buông thõng của Hưng làm cả ba bọn thấy nản chí, Khải cố gắng cười xòa, phá tan bầu không khí nặng nề. Lúc ấy, chuông vào học vang lên, cả bọn chạy vào xếp hàng mà tâm hồn để ở đâu đâu ...

CHƯƠNG II

Chiều hôm đó, mưa rơi tầm tã nên trời tối rất nhanh. Đến chín giờ, lúc cả bọn hẹn nhau thì trời đã tối hẳn. Đêm hôm nay lại không có trăng nên khó thấy một vật gì dù chỉ cách mình chừng hai thước. Cả bọn đều đã sửa soạn kỹ càng, mặc quần áo màu tối theo đúng nguyên tắc dạ hành và sẵn sàng khởi hành. Khải đem theo chiếc đèn bấm và một cuộn dây thừng quấn ngang người mà nó dự định lát nữa sẽ dùng để trói con ma giả hiệu. Hưng và Thiện mỗi đứa mang một cây gậy tròn, khá dài để phòng mọi bất trắc.

Và rồi, những nhà trinh thám tài tử bắt đầu cuộc điều tra. Chúng đi thật nhanh tới trường. Con đường này cả bọn đều quen thuộc lắm rồi mà sao hôm nay, ba đứa đều cảm thấy sò sợ. Đường thật vắng, tối đen vì thỉnh thoảng mới có một ngọn đèn đường. Những hạt mưa nhỏ lâu lâu lại lác đác rơi xuống mái tôn của những nhà ở hai bên đường, tạo thành những tiếng động nho nhỏ. Bỗng dưng, Khải thấy sao âm thanh ấy chứa đầy vẻ đe dọa; rồi cả những cơn gió thổi qua nữa làm nó cảm thấy lạnh lạnh và nổi da gà. Liếc sang hai bạn, trời tối quá nên Khải không thấy rõ nét mặt của Thiện. Lúc này, Thiện đang nghĩ tới câu nói của Hưng ban sáng, nếu Bàn Tay Máu là quỷ thì chết! Mặt nó bỗng tái xanh khi nghĩ tới lời căn dặn trong bức thư là đừng nên tìm hiểu việc lạ xảy ra ở trong trường. Thế mà nó dám làm trái lời của Bàn Tay Máu. Nghĩ tới những cảnh quỷ hút máu người thật rùng rợn, Thiệu muốn bỏ về nhà nhưng không hiểu sao nó vẫn yên lặng, bước nhanh theo hai bạn.

Con đường mà cả bọn thấy thật xa rồi cũng tới nơi. Ngôi trường Trung Học Chí Linh quen thuộc đã hiện ra sừng sững trước mặt. Là một kiến trúc cổ xưa nên trường khá rộng và sân còn để cây cối um tùm. Khải xoa tay thở phào sung sướng. Những ngõ ngách trong trường thì chúng thông thuộc như bàn tay, không sợ lạc. Phía bên phải, đối diện với lối vào, trên lầu ba là lớp 10/B3 tức địa điểm mà ma đã xuất hiện. Còn bác gác trường thì ở phía cuối sân trông ra khu đang được xây cất dở dang để mở thêm lớp học. Ngần ngại giây lát, Khải muốn leo qua cánh cổng sắt to tướng để vào nhưng lại thôi, nó nói nhỏ với các bạn:

- Mình tìm lối khác đi. Leo ngay cổng chính dễ bị lộ mà khó rút lui lắm.

Không đáp, cả bọn đều chạy nhanh nhưng thật nhẹ sang phía khác, Thiệu thì thầm:

- Mình lại chỗ trường đang xây đi. Nơi đó trường mới xây được một ít, thấp, dễ trèo qua lắm.

Vài phút sau, cả bọn đều đã vào trong trường. Khải muốn kêu lên một tiếng hỡi hùng vì trước mặt nó, trên bức tường đang xây dở có một bàn tay, vẽ bằng lân tinh phát ra những ánh sáng dập dờn coi thật rùng rợn, và ma quái. Hai đứa kia thì mặt mày xanh mét, đứng chết trân tại một chỗ mà tim muốn ngừng đập. Thiện lắp bắp nói:

- Thôi, về ... Khải ơi. Ghê quá! Đúng đây là tác phẩm của Bàn Tay Máu cảnh cáo mình vì dám trái lệnh của hắn rồi.

Khải cũng muốn về lắm nhưng vì sĩ diện, nó cố làm gan đáp:

- Thùng thảng đã. Mày muốn về thì về một mình đi. Còn Hưng à, mày theo tao lại núp chỗ gốc cây điệp kia đi.

Nói xong, Khải dò dẫm đi trước, Hưng lưỡng lự rồi bám theo sát. Thấy thế Thiện cũng đành đi theo ...

Sân trường rộng rãi và vắng vẻ, tối tăm quá. Xaxa, tiếng ễnh ương kêu ồm ộp vọng lại; gần mười lăm phút trôi qua mà chẳng thấy gì lạ. Cả bọn ngồi sát vào nhau nên cũng đỡ sợ. Anh

sáng lặn tinh ở bàn tay in trên vách tường vẫn chập chờn nhưng yếu dần, gần như tắt hẳn. Thấy ngồi mãi ở một chỗ có lẽ cũng vô ích và bắt đầu nóng lòng nên Khải bảo bạn :

- Tụi mình thử lên lên lớp, chỗ con ma xuất hiện đó, xem có gì lạ không ?

Hưng mấp máy môi toan nói gì thì chợt Thiện lại kêu lên bằng giọng kinh hoàng :

- Tụi bay xem kìa ! Chỗ cuối sân, gần nhà bác gác trường có ai ... đó. Không biết mắt tao có hoa nên nhìn lầm không ? Đúng là ... ma rồi !

Cả bọn nhìn về phía đó. Quả thật, giữa đêm u tối, một bóng ... trắng sừng sững, nổi bật giữa nền đen thẫm của khung cảnh và dường như lại có ... tiếng chó sủa nữa chứ.

Khải toát mồ hôi lạnh, trở mắt nhìn vào cái bóng ... trắng ấy, cố lấy bình tĩnh mà giọng vẫn còn run run, đứt quãng :

- Để từ từ đã. Xem ... hẳn ta ... định giờ trò ... gì trong lúc này. Mình phải ... cẩn thận là hơn.

Nhưng nửa phút trôi qua, nửa phút mà cả bọn cùng thấy dài như một thế kỷ, bóng trắng vẫn không di động. Tiếng chim lợn báo hiệu có người chết văng vẳng ở đâu đây làm ba đứa cảm thấy rùng mình. Một cơn gió mạnh thổi qua làm cho một cành điệp, có lẽ đã gãy vì trận mưa ban chiều rơi xuống đất kêu « bộp » một tiếng khá lớn khiến cả bọn muốn đứng tim. Ngay lúc ấy, đèn trong nhà bác gác trường bật sáng, tiếng chó sủa dữ dội rồi loáng thoáng có tiếng người nói :

- Hoàng ơi ! Ra sân xem có chuyện gì thế ?

Nguy quá ! Nếu ở đây nữa sẽ bị bại lộ tung tích. Khải nói nhanh :

- Chuồn gấp !

Và trong lúc lúnh quýnh, các nhà « trinh thám tài tử » không còn kịp bình tĩnh để xem bóng trắng ở trong trường phản ứng ra sao trước chuyện vừa xảy ra nữa mà cả bọn cùng cầm đầu nhẩy qua tường và chạy như bị ma đuổi.

Thế là thất bại ! Cuộc thám thính tối nay đã không đem lại một kết quả nào.

CHƯƠNG III

Hôm nay là sáng chủ nhật, một buổi sáng thật đẹp, khác hẳn với cái đêm tối tăm rình ma hôm nào. Bầu trời xanh ngắt, lác đác vài đám mây trắng trôi lững lờ. Những cơn gió nhẹ, những làn nắng ấm lùa qua khe cửa làm Khải cảm thấy dễ chịu. Bất giác, nó buột miệng huýt sáo một điệu vui vui và vén màn cửa nhìn xuống đường. Bên dưới người đi lại cũng bắt đầu đông đảo, tấp nập. Bỗng nhiên, Khải thấy một thanh niên mặc veston trông khá sang trọng, tiến lại chỗ cổng, dừng lại xem sổ nhà cẩn thận trước khi bỏ một lá thư vào hộp thư của nhà nó rồi quay mình lên một chiếc xe hơi đã chờ sẵn bên kia đường. Lúc người ấy bỏ thư, Khải mới nhận thấy hẳn rất cao, và dưới cằm có một cái sẹo nhỏ. Nghĩ rằng chắc đó là thân chủ của cha mình vì ông Hùng –ba Khải- là một nhà trinh thám tư khá nổi tiếng nên Khải vội vàng chạy xuống nhà lấy bức thư và cũng kịp nhìn thấy chiếc Fiat 800 màu đen chở thanh niên nọ mất hút ở đằng xa.

Khải thấy quả bức thư ấy đề tên cha mình nên vội vã đem vào phòng làm việc của ông Hùng, nói :

-Thưa ba, có thư ạ.

Ông Hùng gật đầu, lấy thư giở ra xem trong lúc Khải lơ đãng ngắm mấy bức tranh trên tường. Đột nhiên, tiếng ông Hùng vang lên :

-Con có thấy ai bỏ bức thư này không ? Ba không thấy dấu bưu điện cũng như không có dán tem.

Khải giật mình đáp :

-Thưa ba, có ạ, nhưng con cũng chỉ thấy thoáng thôi vì không để ý hẳn lắm. Đó là một thanh niên trẻ, trông khá sang trọng, mặc veston màu đậm và có chiếc Fiat800 sơn đen đậu sẵn bên kia đường. Hẳn rất cao và có một cái sẹo nhỏ ở cằm.

Trong lúc trả lời, Khải nhận thấy ngay nét mặt lo âu suy nghĩ của cha mình. Không nén được tò mò, nó nói :

-Thưa ba, có cái gì trong bức thư mà con thấy ba có vẻ suy nghĩ ?

Ông Hùng lặng lẽ bỏ bức thư xuống bàn rồi chậm rãi đáp :

-Chuyện này con biết cũng không hại gì. Nhưng muốn hiểu thì con phải đọc bài báo này đã.

Nói xong, ông cúi xuống lục trong ngăn kéo một tờ báo được gấp hẳn hoi, đưa cho Khải, nói :

-Con đọc đi, chỗ cột bên phải, phía dưới đó.

Khải đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác vì không hiểu bức thư liên quan gì đến bài báo nhưng nó cũng cúi xuống và thấy ngay một hàng tit bằng chữ đậm, khá lớn :

MỘT VỤ TRỘM LY KỲ VÀ TÀI TÌNH

XẢY RA TẠI HẰNG LONG THÀNH.

“Sàigòn, 29.2 -Tối ngày 29-2, vào khoảng năm giờ sáng đã xảy ra một vụ trộm thật to lớn và

ly kỳ. Được biết, kẻ trộm đã xông thuốc mê, sau đó dùng dây trèo qua tường để vào công ty Long Thành một công ty chuyên nghiên cứu về phim ảnh lớn nhất ở Việt Nam. Bọn trộm sau đó đã mở cổng và dùng xe chở đi một số máy móc quan trọng trị giá lên đến khoảng 10 triệu đồng cùng lấy cắp một số hồ sơ có liên quan đến phương pháp chụp ảnh nổi của tiến sĩ Lê ngọc Thành, trưởng phòng thí nghiệm và cũng là người có phần hùn quan trọng trong công ty.

Theo kết quả cuộc điều tra sơ khởi của Cảnh sát thì bọn trộm không để lại một dấu vết gì. Có chi tiết gì tiếp, chúng tôi sẽ loan báo sau."

Khải bỏ tờ báo xuống, ông Hùng tiếp :

-Và hôm qua công ty Long Thành đã nhờ ba tìm lại số máy móc đã mất với số tiền thưởng 1 triệu đồng. Ba nhận lời thì đến hôm nay nhận được lá thư này, con đọc nốt đi.

Khải đỡ lấy lá thư, đọc thật kỹ :

Sàigòn, ngày 4 tháng 3 năm 1972.

Thưa ông,

Chúng tôi vừa được biết ông nhận lời tìm cho hãng Long Thành số máy móc đã mất với tiền thưởng 1 triệu đồng. Ba Vinh này nhân danh nhóm Bàn Tay Máu khuyên ông đừng nhận lời vì như thế không có lợi cho ông. Chắc hẳn ông còn nhớ lúc còn làm cảnh sát trưởng, ông đã từng chịu thua, không bắt được tên trộm Ba Vinh thì bây giờ cũng vậy thôi, ông cũng sẽ thất bại, ông Hùng à. Nể tình quen cũ tôi thành thực khuyên ông như vậy và mong rằng ông sẽ tỉnh ngộ.

Chào ông.

Cuối lá thư là ... một bàn tay bằng mực đỏ như máu ! Khải thấy như choáng váng cả mặt mày. Lại Bàn Tay Máu nữa ! Nó xanh mặt khi nghĩ tới bức thư tuần lễ trước, gửi cho nhóm Trinh thám Tài tử cũng của Bàn Tay Máu và bây giờ cũng thế. Tên này là Ma hay sao mà ở đâu cũng có hắn ! Trời ơi ! Rồi hắn lại còn đòi hợp tác nữa chứ ! Nguy quá, nhóm Trinh thám Tài tử đã lọt vào mắt hắn thì phải đề phòng. Rồi cả vụ ma ở trường nữa, chắc cũng là một âm mưu gì mờ ám...

-Con có việc gì mà xanh mặt thế kia hả Khải ?

Câu hỏi của ông Hùng làm cho Khải giật mình. Nó toan khai hết từ đầu nhưng kịp dừng lại, ngập ngừng nói không ra hơi :

--Thưa ba, bàn tay này ghê quá ! Bàn Tay Máu ... con liên tưởng đến ... một bọn cướp giết người như ngóe, máu nhuộm không góm tay ...

Ông Hùng cười lớn, ngắt lời :

-Không đâu. Ba biết rõ tên Ba Vinh và nhóm Bàn Tay Máu từ lâu rồi. Ba Vinh chẳng có gì ghê gớm cả. Hắn chỉ có một bộ óc siêu việt và tài xuất hiện, biến hóa như ma vậy. Thật tình thì ba cũng phục tài của tên ấy và cũng bắt hụi mấy lần. Nhóm Bàn Tay Máu chỉ có tên nghe kêu vậy thôi chứ không có gì đâu. Lần này thì ... ba quyết phải tóm cho được tên Ba Vinh chứ để thế này thì hắn lộng hành quá rồi, không chịu nổi nữa.

Ngồi nghe, Khải thở phào nhẹ nhõm bớt lo âu phần nào nhưng nó vẫn còn thất thần vì kinh sợ Bàn Tay Máu. Quả thật hắn xuất quỷ nhập thần như ma vậy. Còn bóng trắng trong sân

trường tối nào nữa. Hay đó chính là hấn ?

Bỗng nhiên, Khải bình tĩnh hẳn ra, xin phép cha :

-Thưa ba, con xin phép tới nhà thằng Hưng một chút nhé.

Ông Hùng gật đầu. Khải mừng rỡ chạy lên nhà thay quần áo rồi lấy xe máy đi thật gấp. Phố xá sáng chủ nhật thật là tấp nập, xe cộ gần như muốn ứ đọng một chỗ. Mọi người đều có vẻ vội vã như để đuổi theo nếp sinh hoạt vội vàng ở chung quanh. Sáng nay, Khải bỗng dừng để ý tới điểm đó và nó chợt mỉm cười khi nhớ ra rằng chính mình cũng đang vội. Khải chợt cảm thấy bức bối một cách kỳ lạ vì những ánh nắng gắt, bầu không khí nhiễm đầy khói xe khét lẹt. Nó ước mong được thở bầu không khí quang đãng, trong sạch ở miền đồng quê hay hít những làn gió biển hơi mặn mặn nhưng cũng thật thoải mái. Phút chốc, Khải quên hết thực tại, từ những việc kỳ lạ xảy ra dồn dập đến bàn tay đỏ như máu cứ ám ảnh nó mãi cho tới lúc đến trước cổng nhà Thiện, Khải mới giật mình thắng xe lại và bước xuống.

Đó là ngôi biệt khá lớn, nằm ở khu yên tĩnh, bên ngoài, tên biệt thự Hồng Yến nổi bật trên cái bảng đồng sáng loáng. Phía trong là cả một công trình kiến trúc khá hoàn hảo, những luống cây được xén tỉa thật đều cũng như những chậu phong lan, những khóm hoa hồng được chăm sóc kỹ lưỡng chứng tỏ chủ nhân cũng là người yêu nghệ thuật. Khải đến nhà Thiện là để điều tra thêm về vụ trộm ở hãng Long Thành tuần trước vì tiến sĩ Lê ngọc Thành, trưởng phòng thí nghiệm cũng là người góp vốn trong công ty chính là ... ba Thiện.

Khải bấm chuông và đứng đợi. Một con chó berger xồ ra cửa sủa học lên nhưng chừng như nhận ra người quen nên nó thôi sủa, ve vẩy đuôi. Lúc ấy, Thiện từ trong nhà bước ra, reo lên :

-A ! Mà tới đúng lúc quá. Có chuyện quan trọng lắm Khải à. Thằng Hưng cũng có mặt ở đây rồi.

Lại chuyện quan trọng gì nữa đây ? À ! Phải rồi. Chắc Thiện sắp nói về chuyện hãng Long Thành bị mất trộm chứ gì ? Như vậy mình phải làm cho tụi nó phục tài chơi. Nghĩ vậy nên Khải làm bộ thản nhiên, đáp :

-Cái gì cũng phải bình tĩnh. Đợi tao khóa xe cẩn thận đã.

Dáng ung dung của Khải làm cho Thiện bức mình nhưng cố đợi. Vào đến phòng khách, không còn nhìn được nữa, Thiện nói nhanh :

-Bàn Tay Máu lại xuất hiện !

Khải giật mình, không hiểu sao Thiện lại biết thủ phạm vụ trộm là Bàn Tay Máu. Nó hỏi Thiện :

-Mà xuất hiện ở đâu ? Thế nào mới được chứ ?

-Hắn lại gửi thư cho nhóm Trinh thám Tài tử của tụi mình nữa. Đây, xem đi.

Khải cầm lấy lá thư mà lòng hoang mang vô cùng. Nó ngồi phịch xuống ghế sa lông, đầu óc nặng nề choáng váng. Thế ra không phải là vụ trộm mà là một vụ khác nữa. Đúng hẳn là ma rồi chứ không làm sao lại ở đâu cũng có Bàn Tay Máu? Nét mặt và điệu bộ của Khải làm Hưng hoảng hốt, hỏi dồn :

-Mày làm sao vậy ? Trúng gió hay sao mà mặt tái xanh đi thế kia ? Phải bình tĩnh lại chứ.

Khải lắc đầu, xua tay ra hiệu cho bạn biết là mình không việc gì. Xong, nó cố lấy lại thăng bằng, đọc bức thư :

“Bàn Tay Máu được biết vào tối hôm thứ tư, nhóm Trinh thám Tài tử của các bạn đã rình ở trường để tìm hiểu về việc lạ mà trong thư trước đã đề cập đến, nhưng thất bại. Đó là vì các bạn đã không chịu tuân theo lời dặn của Bàn Tay Máu. Như thế là không tốt đây đấy nhé. Hãy liệu sức mình, có làm được thì hãy làm chứ không thì cũng chỉ là công dã tràng xe cát. Thôi, hẹn các bạn lần sau.

Thân ái.”

Và dưới cùng cũng có một bàn tay bằng mực đỏ như máu giống như lần trước.

Kỳ này thì Khải thấy sợ và phục Bàn Tay Máu quá. Hẳn là ai mà biết cả chuyện tối hôm đó ? Rồi hẳn đòi cộng tác với mình với mục đích gì ? Nếu đúng như lời của ba Khải nói thì đó là một bọ trộm nhưng tại sao lại chú ý tới chúng ? Màn bí mật tới đây càng lúc càng dày đặc trong lúc Khải chưa nắm được một đầu mối nào. Nó thở dài nói với các bạn :

-Vụ này rắc rối lắm chứ không phải giỡn chơi đâu. Bây giờ phải bắt đầu từ điểm khởi hành chứ không còn cách nào nữa. À, mà Thiện à, bác trai có ở nhà không ?

Thiện lắc đầu, đáp :

-Không, ba tao dạo này rất bận công việc ở phòng thí nghiệm nên có khi hai, ba ngày mới về một lần. Sáng qua ba tao có về nhà nhưng buổi chiều lại đi ngay. Nhưng mày hỏi để làm gì ?

-Thế mày không hay chuyện gì xảy ra ở công ty Long Thành sao ?

-Không. Ba tao có thói quen có việc gì lo cũng không nói cho tụi tao biết bao giờ.

Khải gật đầu và toan thuật lại câu chuyện xảy ra sáng nay tại nhà mình một cách thật kỹ càng, chi tiết như dự định thì lúc ấy, óc Khải chợt thoáng nghĩ tới một giả thuyết thật táo bạo. Dù chỉ thoáng qua thôi nhưng đó cũng như một tia chớp lóe sáng lên giữa bầu trời đen thẫm của đêm 30. Đó là trong nhóm Trinh thám Tài tử có kẻ phản bội, làm nội ứng cho Bàn Tay Máu. Khải ngẩn người ra với « khám phá » đó. Phải rồi. Chỉ có như vậy mới giải quyết được mọi vấn đề. Nếu không có kẻ làm nội tuyến thì Khải tin chắc rằng Bàn Tay Máu dù có ba đầu sáu tay, thần thông biến hóa cũng khó lòng biết được mọi bí mật của nhóm như vậy. Có lý lắm. Giả thuyết này hoàn toàn hợp lý. Nhưng nhìn các bạn, Khải lại thấy phân vân. Bộ ba Khải-Hung-Thiện đã chơi rất thân với nhau từ hồi còn học Tiểu học nên Khải biết rất rõ tính tình từng đứa bạn một. Hưng thì chỉ có mỗi một tính xấu là hay đùa dai mà thôi chứ nó rất tốt và can đảm. Nhớ lại hồi còn ở đệ Ngũ, đã có lần Hưng dám đánh ba đứa một lượt để giải vây cho Khải đến nỗi suýt bị dao đâm vào bắp vai. May mắn là lưỡi dao chỉ lướt qua mà thôi. Sau vụ đó, cả lớp nề cái tính can đảm lì lợm anh hùng của Hưng và chính Khải cũng thầm phục bạn mình nữa. Một con người như vậy thì chắc chắn không thể làm chuyện mờ ám, cộng tác với Bàn Tay Máu là một kẻ bất lương toan lô kéo bạn mình vào con đường hoạt động chung với kẻ gian được sao ?

Như vậy chẳng lẽ kẻ phản bội lại là Thiện ? Cũng không có lý nốt. Thiện là con nhà giàu, được nuông chiều từ nhỏ nên tính tình có phần nào nhút nhát hơn các bạn. Trong lớp, tháng nào Thiện cũng được bảng danh dự và cuối năm thường được lãnh phần thưởng hạnh kiểm nên các bạn thường gọi đùa là « ông thầy đồ ». Tính Thiện nhút nhát nhưng rất thích chuyện trinh thám, dù vậy Khải tin rằng Thiện không thể làm tay sai cho Bàn Tay Máu được.

Hơn nữa, khi con người nhúng tay vào tội ác, làm việc trái với lương tâm thì lý do thường là

vì tiền bạc. Ở đây, Khải thấy cả Thiện lẫn Hưng đều không cần tiền vì từ nhỏ đến lớn, cả hai đứa đều sống trong những gia đình giàu có, chẳng khi nào thiếu thốn một cái gì. Như vậy, xét từ hoàn cảnh, tính tình thì việc Hưng hoặc Thiện cộng tác với Bàn Tay Máu đều vô lý.

Nhưng nếu không có ai phản bội lại nhóm thì tại sao mọi bí mật đều bị lộ hết ?

Khải thấy như mình quay cuồng trong một cơn lốc, giữa hai luồng tư tưởng mâu thuẫn nhau. Lý trí Khải dường như cứ mãi nghiêm khắc buộc tội một trong hai đứa bạn Hưng hoặc Thiện, còn tình cảm lại cố gắng đưa những lý do để bào chữa, chống lại giả thuyết kia. Giữa cơn lốc ấy, Khải như mất hết mọi sáng suốt để tìm ra một lối thoát mà cứ lúng túng ở trong ấy mãi. Sau cùng, Khải bình tĩnh lại được phần nào và quyết định : « Phải đề phòng là hơn cả ». Nghĩ thế nên Khải đổi ý định, không kể cho các bạn nghe câu chuyện sáng nay nữa mà ngồi im lặng...

Sau một lúc yên lặng, thấy bầu không khí có vẻ ngọt ngào quá, Thiện gọi chuyện :

-Tụi bay đã tìm thấy ánh sáng nào ở cuối đường hầm chưa ? Tao thì chịu thua rồi đó.

Khải lắc đầu :

-Vẫn không có manh mối nào khác. Trời Sài Gòn dạo này oi bức mà cứ thế này tiếp diễn mãi chắc tao điên lên mất.

Hưng bật cười, khôi hài :

-Mày điên thì tao sẽ chở dùm vô nhà thương Biên Hòa, không sao đâu mà sợ ... À, hay thứ bảy sau được nghỉ lễ Hai Bà Trưng, tụi mình ra Vũng tàu đổi gió đi cho nó sáng khoái tâm hồn.

-Sáng đi chiều về sao ? Bất tiện lắm vì tụi mình phải đi xe đò.

-Thì chiều thứ bảy đi, chiều Chủ nhật về được chưa ?

Thiện quay sang Khải :

-Bằng lòng không ? Lâu lâu tao cũng muốn cắm trại một lần như hồi còn ở Hướng đạo. Tao coi bộ mày cũng bơ phờ lắm rồi đó.

-Cũng được. Chiều thứ Bảy mình đi chuyển quăng hai giờ nhé. Khoảng năm giờ là chậm lắm, mình cũng tới nơi rồi ...

Nói tới đó, Khải chợt nghe một tiếng động nhỏ ở phía sau lưng, chỗ cánh cửa sổ. Nhanh trí, Khải tỉnh bơ khẽ liếc chiếc gương ở cái tủ đặt đối diện và nó nhận ngay ra có kẻ rình mò nghe lén câu chuyện trong phòng. Khải giả bộ nói :

-Thiện à, tao ra coi lại xe rồi tụi mình ra chợ mua ít đồ hộp, vật dùng để buổi chiều thứ Bảy sau mang đi chứ, tao còn phải về nhà có chút việc.

Nói xong Khải bước nhanh ra cổng và vừa ra đến ngoài thì vòng lại, chạy thật nhanh tới chỗ bờ tường. Nó nhún lên định ra sau lưng kẻ đang rình ở cửa sổ, nhưng lúc lên được thì ... thấy chẳng có ai cả. Tuy nhiên, thật may mắn vì nó còn kịp thấy một bóng người mặc áo xanh mất dạng sau cánh cửa bếp ở phía sau nhà. Khải vội vã quay trở vào, hỏi Thiện :

-Nhà có cửa sau không ?

Thiện ngạc nhiên :

-Có chứ. Một biệt thự rộng lớn như thế này thì ít khi chỉ có một lối ra vào lắm. Nhưng mày hỏi để làm gì thế ? Hôm nay tao thấy mày có vẻ bất bình thường rồi đó.

Không quan tâm đến lời nói của bạn, Khải hồi thúc :

-Mày dẫn tao ra lối cửa sau đi. Lẹ lên ! Đừng hỏi lôi thôi nữa.

Nói xong, Khải kéo tay bạn. Có lẽ hiểu được là việc quan trọng nên Thiện im lặng, chạy trước dẫn đường. Hưng và Khải bám sát theo sau. Qua khỏi gian phòng ăn, xuống tới garage thì Khải thấy bóng người lúc này ... đang ngồi trong chiếc Peugeot 404 của nhà Thiện. Nó ra hiệu cho bạn ngừng lại, nói nhỏ:

-Thôi, được rồi. Đừng xuống cửa sau nữa.

Trong lúc Thiện và Hưng còn đứng sững người vì ngạc nhiên, Khải hỏi thật khẽ :

-Người mặc áo xanh ngồi trong xe là ai vậy ? Sao tao chưa gặp lần nào hết ?

-Ồ, đó là chú Tư, làm tài xế ở đây mới được nửa tháng. Tính tình thì trầm lặng mà suốt ngày lúi húi ở garage không hà ...

Chợt nhớ ra, Hưng đề nghị :

-Hay mình nhờ chú ấy chở ra ngoài Vũng tàu luôn thể, khỏi cần đi xe đồ tốn sức lao động lắm. Tụi bay chịu không ?

Khải định gật đầu nhưng nghĩ lại : nếu chú Tư là người của Bàn Tay Máu thì nguy lắm. Để chú ấy chở đi, đến giữa đường mà chú ta giở trò thì nguy to.

Khải suy tính như vậy nên lắc đầu :

-Thôi. Tụi mình ngủ đêm ở ngoài đó mà làm như vậy bất tiện lắm. Đi xe đồ một chút cũng đâu sao ?

-Phải đấy. Cứ đến chiều chủ nhật thì chú ấy về nhà nghỉ rồi sáng thứ hai mới tới. Mình cũng chẳng nên nhờ chú ấy vào ngày nghỉ.

Nói xong, Thiện bước lại chỗ chú Tư, nói :

-Chút nữa chú đem xe ra chỗ Nhựt Quang bảo họ rửa và vô dầu mỡ luôn thể. Hôm qua ba tôi đi có dặn lại như vậy.

-Được rồi cậu Thiện à. Tôi xin đi ngay bây giờ. À, đánh xe đi xong rồi tôi xin phép về thẳng nhà ...

-Được. Chú cứ về, xe rửa rồi thì tất nhiên chú đâu còn việc gì làm. Tôi tính nói dùm lại với má tôi.

Lúc Thiện trở ra, cả bọn kéo lên nhà trên. Khải chợt nghĩ ra một kế hoạch mới bảo bạn :

-Tụi bay ra chợ mua đồ hộp cho tuần sau đi. Tao phải về nhà một chút rồi sẽ quay trở lại. Hẹn nhau lúc 11 giờ nhé.

-Sao mày đổi ý kiến dữ vậy ? Lộn xộn quá.

Khải cười cười, không đáp. Nó vừa quay ra đến cổng thì Hưng và Thiện chợt nhớ ra, chạy theo hỏi :

-Vụ hồi nãy mày chưa nói cho tụi tao biết. Sao bỗng dưng đòi ra lối cửa sau rồi lại thôi ?

-À, phải rồi. Hồi nãy hình như chú Tư rình nghe chuyện của bọn mình thì phải.

-Chắc không ? Mà chú ấy rình để làm gì chứ ? Thiện hỏi dồn.

Khải suy nghĩ một chút rồi nói nhỏ :

-Lúc nãy đang ngồi chợt tao thấy dường như có người rình mò. Tao giả bộ ra coi xe mà thật ra để xem ai ngoài đó nhưng không bắt gặp được quả tang mà chỉ thấy bóng chú ấy khuất sau cửa bếp.

Thiện la lên :

-Vậy mà mày định dấu tụi tao, nhưng ... Dù sao mình chưa có bằng cứ gì chắc chắn. Hơn nữa chú ấy rình mình làm gì chứ ?

-Chú ấy nội tuyến cho Bàn Tay Máu ! Vì vậy mọi bí mật của mình mới lộ hết. Khải hãnh diện đáp.

Thật bất ngờ, Hưng phản đối :

-Chú ấy không thể là tay sai của Bàn Tay Máu được. Tao có bằng cứ chắc chắn như vậy.

-Thật sao ? -Khải ngạc nhiên đến tròn xoe mắt- nhưng bằng cứ đâu ?

Hưng cười cười rồi làm vẻ bí mật, nói :

-Tụi bay tin tao đi. Bằng cứ thì còn chờ ... phối kiểm đã. Chưa tiết lộ ngay được. Ngờ oan cho người ta tội nghiệp lắm !

Khải toan vặn Hưng cho đến được mới nghe nhưng lúc ấy nói chợt thấy chú Tư lái chiếc Peugeot ra, Khải vội ra xe, nổ máy trước khi cổ nói với Thiện :

-Mày đừng tin thằng Hưng. Nó hay đùa dai kinh khủng lắm.

Nói xong, Khải vội xe đi, không kịp thấy cái lắc đầu nhè nhẹ của Hưng.

Ra đến đường, Khải sung sướng mỉm cười ngoẹo vào một con ngõ hẹp gần đó đứng chờ sẵn. Màn bí mật đã vén lên đến 80 % rồi. Giả thuyết chú Tư là nội tuyến đã tạm giải thích được mọi việc. Có lẽ vô ý Thiện đã bị chú ấy rình nghe hoặc vì một lý do nào đó việc thành lập nhóm Trinh thám Tài tử, rình ma, đều bị bại lộ hết. Phải rồi, chú Tư ở ngay trong nhà Thiện mới có nửa tháng mà đã xảy ra vụ trộm ở công ty Long Thành. Rồi cả cái bóng trắng đêm hôm ấy nữa, không khéo cũng có dính tới chú ta, cốt để hù cho bọn chúng sợ. Bây giờ chỉ còn một nút mối quan trọng nữa là tại sao Hưng lại thẳng thắn biện hộ cho chú Tư và nói là có bằng cứ rõ ràng nữa. Chẳng lẽ Hưng có thể đùa dai trong vụ Bàn Tay Máu này chăng ? Một vụ cũng đã làm cho cả bọn điên đầu suốt một tuần lễ nay. Dù vậy, nút mối ấy cũng dễ mở vì chính Hưng đang nắm giữ chìa khóa và Khải tin rằng nó sẽ giải quyết được vấn đề này thỏa đáng.

Trong sự sung sướng vì thành công được một vài bước đầu, Khải cảm thấy hơi hối hận vì sáng nay đã ngỡ oan cho bạn là tay sai của kẻ bất lương. May mắn là sự ngỡ vực ấy không đem lại một hậu quả tai hại nào nếu không chắc Khải phải ân hận lắm. Dù sao, sự hiểu lầm đã đi qua một cách tốt đẹp và Khải cũng đã tìm được đầu mối để lần lên, đó là chú Tư.

Từng làn gió mới thoảng qua, thổi tung mái tóc gọn gàng, làm lộ vầng trán cao, thông minh. Khải say mê hít làn gió ấy và cảm thấy như ánh nắng dịu hắt lại, mất hết vẻ “khó chịu” mọi khi. Bất giác, Khải thấy mình sáng suốt hơn bao giờ hết ...

Chiếc Peugeot màu cà phê sữa chạy vụt qua làm Khải giật mình, trở về thực tế. Nó vội mở máy xe, đi cách quãng chiếc Peugeot khoảng chừng 50 thước để theo dõi chú Tư. Sáng chủ nhật, giờ này hơi đông xe nên Khải theo có vẻ vất vả nhưng cũng nhờ vậy mà hành động của Khải khó bị phát giác. Từng đoạn đường trôi qua từ từ, trán Khải rỏ dài những giọt mồ hôi, lưng áo cũng muốn ướt đầm thì thấy chiếc Peugeot chạy chậm chậm và ngừng lại.

Ngước mắt nhìn lên trên, Khải thất vọng vô cùng vì nơi chú Tư dừng lại chính là garage Nhật Quang. Chưa có gì lạ cả ...

Khải đứng ở bên đường nhìn qua. Sau một hồi trò chuyện, chú Tư để lại chiếc Peugeot ở garage rồi ra quay gọi nhờ điện thoại ở bàn giấy. Chi tiết đó làm nó phấn khởi vì đã tìm thấy được một điểm là lạ ở chú Tư. Chú gọi điện thoại tại sao không gọi ở nhà Thiện, lại ra nơi đây mà xem bộ có vẻ lấm lét, nhìn xung quanh ? Có lẽ chú dùng điện thoại báo cho Bàn Tay Máu biết về cuộc cắm trại ở Vũng tàu của bọn chúng chăng ?

Chưa có bằng chứng nào chắc chắn làm cho Khải hài lòng thì chú Tư đã gác điện thoại, từ từ đi bộ trên đường Công Lý về hướng chợ Bến Thành. Phía lề đường bên này, Khải vẫn lặng lẽ theo dõi. Đến góc đường Công Lý - Nguyễn Du, đèn đỏ bật lên làm cho Khải phải dừng lại, nóng ruột nhìn theo bóng chú Tư xa dần.

Khi đèn xanh bật lên, Khải vội rẽ ga chạy theo nhưng không thấy chú Tư đâu cả. Nhìn dáo dác một hồi, Khải ... lạnh xương sống khi thấy chú Tư đang đứng ở một gốc cây bên vệ đường và nhìn nó với ánh mắt như muốn tóe lửa. Nguy quá ! Cuộc theo dõi của Khải đã bại lộ rồi, nó giả vờ quay mặt nhìn tiệm bán thực phẩm bên kia đường nhưng thật ra là để hy vọng chú Tư không nhìn rõ được mặt mình và thầm nghĩ cách đối phó : chạy tỉnh luôn hay giả bộ đến nói chuyện tự nhiên ? Khải còn đang phân vân chưa quyết định ra sao thì lúc nó quay lại, chú Tư đã biến mất từ lúc nào. Biết mình bị lừa nhưng ... chẳng làm thế nào khác hơn được. Khải đành quay về với tất cả sự thất vọng.

CHƯƠNG IV

Chiếc xe đồ từ từ lăn bánh ra khỏi Sài Gòn hoa lệ. Trong lúc Hưng và Thiện mãi mê bàn chương trình cho ngày cắm trại sắp tới thì Khải ngả đầu lên lưng ghế, ôn lại kế hoạch đã sắp sẵn : chủ nhật trước, sau khi biết bị theo dõi, chú Tư đã xin nghỉ nên Khải càng cho giả thuyết của mình là đúng nhưng song song với việc ấy, mọi đầu mối lại tắt nghẽn vì nó, không còn biết bắt đầu điều tra ở ai nữa. Sau mấy đêm suy nghĩ đến « già » cả người, Khải quyết định đánh lá bài cuối cùng thật táo bạo để mong tìm lại manh mối bằng cách vẫn giữ đúng thời gian, giờ khởi hành cuộc đổi gió ở Vũng Tàu. Căn cứ vào việc chú Tư đã rình nghe cuộc thảo luận của nhóm hôm ấy và dường như gọi điện thoại báo cho đồng bọn về hành động của Bàn Tay Máu trong những bức thư trước, Khải mong rằng sẽ « bi » người của Bàn tay Máu theo dõi hầu thực hiện một âm mưu mờ ám nào đó để bắt buộc chúng phải cộng tác với hắn. Nếu được như vậy thì mục đích của Khải đã đạt được vì nó hy vọng sẽ tóm được tên đó hầu phăng ra chủ chốt . Làm thế cũng hơi nguy hiểm nhưng không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp con ? Khải thầm nghĩ như thế.

Mãi suy nghĩ mà chiếc xe đồ đã ra khỏi địa phận thành phố, từng cơn gió lộng và bầu không khí trong sạch lùa vào xe làm Khải thoải mái và muốn thiếp đi nhưng cũng lúc ấy thì nó chợt cảm thấy một cái gì là lạ. Theo phản ứng tự nhiên, Khải liếc những người ngồi trong xe một vòng và nó giật mình khi ... thấy một gã nhà quê ngồi ở băng bên kia đang nhìn nó mỉm cười. Gã này mặc một bộ quần áo đen, vóc người cao lớn và nhất là có một cái sẹo dài chừng một phân ở dưới cằm làm cho Khải thấy gã có một nét gì quen quen ... Đúng rồi ! Gã là tên thuộc hạ của Bàn Tay Máu đã bỏ thư cảnh cáo cha Khải vào chủ nhật trước chẳng ? Tự nhiên, Khải thấy tim mình đập mạnh và nó kín đáo liếc gã nhà quê một lần nữa. Bề ngoài thì không có gì lạ hết, từ cái khăn đội đầu, bộ bà ba đen đến đôi guốc cũ, mồn vệt ở dưới chân đều mang sắc thái của thôn quê thực sự. Nhưng dù sao, nó vẫn nghĩ đến điểm Bàn Tay Máu hóa trang rất tài thì biết đâu hắn chẳng hóa trang cho tên thuộc hạ để che mắt mọi người ? Đáng ngờ lắm và phải cẩn thận mới được. Khải thầm nhủ như vậy và toan hỏi ý kiến hai đứa bạn về gã kia nhưng nó chợt nhớ rằng Thiện và Hưng không hề biết mặt tên bỏ thư hôm trước nên Khải lại ngồi im lặng.

Chiếc xe đã qua khỏi Long Thành và đang ở một tốc độ khá nhanh. Lúc này đã hơn ba giờ tức là khoảng một giờ đi trên xe đồ rồi và sau nhiều lần quan sát, Khải vẫn chưa tìm được một chi tiết nào đáng ngờ thêm nữa ngoại trừ cái vóc dáng cao lớn ít có của người dân quê và chiếc sẹo nhỏ dưới cằm

Con đường đang thẳng tắp và ngon trớn bỗng có một ổ gà nhỏ giữa đường làm chiếc xe đồ Thuận Hiệp cũ rích lắc mạnh một cái khiến mọi người trong xe bị xóc mạnh. Gã nhà quê vội với tay lên bám vào cây sắt nằm ngang ở nóc xe để giữ thăng bằng nhưng cũng vì cử chỉ ấy làm co tay áo tuột xuống gần tới khuỷu tay và ở cổ tay hiện ra một chiếc đồng hồ OMEGA loại cũng khá đắt tiền, còn mới tinh. Thấy thế gã có vẻ bối rối, nhìn quanh quất một vòng và có lẽ không thấy ai chú ý tới mình, gã tháo chiếc đồng hồ OMEGA nên đã đeo luôn trong khi giả dạng làm một người nhà quê và chính vì vậy, gã mới bối rối và gỡ ngay cái đồng hồ ra giấu ở cái giỏ. Nhà quê thật sự mấy ai có tiền mua đồng hồ OMEGA, mà đã đeo rồi sao lại tháo ra có vẻ lén lút như vậy?

Đến lúc này thì Khải cũng hơi run vì nó thấy mình đã cuời lên lưng cọp thì chỉ còn có nước ở trên đó chứ không xuống được nữa.

Khải tưởng tượng đến cảnh bọn Bàn Tay Máu giả làm nhân công, chặn xe đồ ở giữa đường và bắt bọn chúng đi, giam vào một nơi bí mật, làm nó cũng muốn xanh mặt. May đây là quốc lộ 15 nên cũng có nhiều xe cộ qua lại chứ nếu vắng vẻ như khúc đèo Blao trên đường đi Đà Lạt thì nguy hiểm lắm. Bất giác, nó quay sang nói nhỏ với hai bạn :

- Phải cẩn thận đề phòng. Có người của Bàn Tay Máu theo dõi chúng ta rồi đó.

Không hiểu sao, Hưng nhất định không tin điều này cũng như bác bỏ việc chú Tư có liên quan đến Bàn Tay Máu vậy. Nó nói :

- Không đâu Khải. mây hoa mắt hay tưởng tượng nhiều quá rồi lắm tưởng như vậy chứ làm gì có ai.

Khải định cãi lại nhưng nhìn vào mặt bạn, nó thấy Hưng không có vẻ gì đùa dai hay giỡn cợt chút nào mà lộ rõ nét thành thật nên Khải chỉ lắc đầu nhẹ:

- Tao tin là lý luận của tao không sai chạy là bao nhiêu. Nhưng rồi thời gian sẽ trả lời tất cả mọi thắc mắc. Có gì là bí mật vĩnh viễn đâu, nhất là vụ Bàn Tay Máu này.

Hưng im lặng trong khi Thiện thấy bầu không khí có vẻ căng thẳng quá, vội giảng hòa :

- Đạo này tui bay bất đồng ý kiến nhiều quá. Làm sao mà hoạt động chung với nhau được ? Bỏ qua hết đi ... lát nữa cắm trại ở bãi nào ?

Hưng dịu giọng :

- Cắm ở Ô - Quần mãi rồi, kỳ này mình lại bãi Dâu đi, ở đó sóng nhỏ hơn, đỡ nguy hiểm.

Khải im lặng khi thấy gã nhà quê có vẻ chú ý tới bọn chúng và nó thầm phác họa một kế hoạch đối phó với mọi trường hợp bất trắc có thể xảy ra...

Chiếc xe đồ chạy chậm chậm lại và dừng hẳn ở bến. Mọi người bắt đầu xuống xe trong khi Khải vẫn canh chừng tên nhà quê. Theo sự ước đoán của nó, tên này sẽ theo dõi nhóm Trình Thám Tài Tử nhưng thực tế lại ngược lại vì vừa xuống là gã đã đi ngay về hướng chợ. Hơi ngạc nhiên nhưng Khải cũng vội vàng đưa ba lô cho Thiện, nói nhỏ :

- Mày mang dùm tao lại bãi Dâu đi. Tao phải ra chợ một chút rồi sẽ tới bãi Dâu sau.

Nói xong Khải bỏ đi mặc cho Thiện và Hưng đứng sững ở đó vì hành động của Khải thật bất ngờ và kỳ cục.. ?

Ra khỏi bến xe, Khải thấy « con mồi » vẫn ung dung đi đằng trước. Rút kinh nghiệm lần theo dõi chú Tư tài xế, kỳ này nó thận trọng, đi sát lề và theo đúng nguyên tắc sơ đẳng khi theo dõi và luôn luôn nhìn vào gót chân chứ nếu nhìn vào gáy, tự nhiên « con mồi » sẽ được linh tính báo cho biết có sự khác thường và như vậy thì dễ bị lộ.

Đi được một quãng, gã nhà quê dừng lại và quay ra đằng sau. Khải giật mình, giả bộ vấp hòn đá té xuống, xong nó đứng dậy, phủi quần áo, trong khi đó, nó liếc nhìn gã nhà quê thì vừa kịp thấy gã bước lên một chiếc xe Lam vừa trờ tới. Hốt hoảng, Khải định chạy theo lên xe ấy, nhưng không kịp và bóng gã nhỏ dần, nhỏ dần. Chỉ còn cách là đợi xe Lam khác để mong đuổi kịp chứ còn biết làm sao ! Thật xui xẻo. Nếu có cái xe gắn máy thì tốt biết mấy. Khải nghĩ thế mà trong lòng nóng như lửa đốt, cứ đi qua đi lại trên lề đường như kẻ đang tìm kiếm một vật gì quý giá mới đánh rơi.

Và ba phút sau, Khải mới đón được xe, Ba phút tuy ngắn, nhưng cũng là thời gian quá đủ để « con mồi » mất dạng. Lên thì lên chứ thật tình hy vọng của nó quá mong manh và có lẽ thế thật nên sau một đoạn đường dài, bóng gã nhà quê vẫn như kẻ ra đi không bao giờ trở lại. Lúc này, nó thầm van vái gã ấy không phải là người của Bàn Tay Máu mà tất cả sự kiện xảy ra trên xe chỉ là tình cờ. Có thể mới đỡ tiếc công trình sắp đặt của mấy đêm dài thao thức. mà có thể vì

lắm, gã đã không đi theo bọn chúng để biết rõ địa điểm, nơi chúng sẽ cắm trại mà lại đi luôn một mạch. Hay là gã đã nghe được thằng Hưng bàn là sẽ cắm trại ở bãi dâu ? Bao nhiêu thắc mắc nếu không giải quyết được thì ức lắm. nếu thất bại vụ này đám Khải giải tán nhóm Trinh Thám Tài Tử lắm.

Thời gian trôi qua thật chậm, không biết là bao lâu nữa, những hy vọng cuối cùng le lói như ngọn nến trước cơn gió đã tắt hẳn. Nhớ lại lời dặn ở bến xe, Khải chán nản, định rẽ vào chợ mua vài món vật dụng nhưng vừa đến đầu chợ thì gã nhà quê... lại xuất hiện. Thật là bất ngờ, Khải tưởng mình nhìn lầm nhưng đúng rồi. Phải, gã đang đi rất vội vã, quay ngang ngó dọc, tay vẫn còn xách cái giỏ màu xanh lúc nãy. Giờ này đã xế chiều nên chợ rất ít người và Khải theo dõi cũng dễ dàng, từng giây nặng nề trôi qua, cuối cùng gã nhà quê rẽ vào một cái hẻm tối tăm. Con ngõ ngoằn ngoèo và lầy lội quá làm dơ hết quần áo nhưng cũng may là gã đã dừng lại, bấm chuông một căn nhà gỗ và đứng đợi. Núp gần đó, Khải nghe rõ ràng gã lắm bẩm :

- Xong được cái của nợ này là nhẹ cái mình.

Câu nói có vẻ băng quơ không đâu vào đâu, nhưng làm Khải chú ý và nó đang suy nghĩ thì đột nhiên :

- Bớ người ta ! Cướp ! Cướp !

Khải giật mình ngẩng lên, hai tên cướp cạ nhau trên một chiếc HONDA chạy thật nhanh vào ngõ, tên ngồi sau cầm chiếc giỏ màu xanh mới giật được của gã nhà quê. Không suy nghĩ, Khải lượn ngay khúc cây khá lớn bên lề đường, ném mạnh ra giữa đường. Quá bất ngờ, tên cướp tránh không kịp và bánh xe trượt trên khúc cây chắn, chiếc HONDA lao đảo rồi ngã xuống ngõ. Thấy người chung quanh kéo đến khá đông, hai tên cướp vội bỏ xe lẫn cái giỏ mới giật được và chạy mất dạng trong hẻm. Vụ cướp giật này xảy ra nhanh chóng quá, đột ngột quá làm Khải đứng ngẩn người ở đó, mãi đến khi gã nhà quê tiến lại cảm ơn, nó mới giật mình, đáp:

- Thưa anh, không có gì hết. Em cũng chỉ may mắn thôi ...

- Nhưng dù sao anh cũng cảm ơn em. À anh tên Bảo, còn em ?

Thật tình lúc này Khải không thấy nghi ngờ gì người đối diện là thuộc hạ Bàn Tay Máu nữa, tuy thế nó cũng nói cốt để gọi chuyện về cái đồng hồ OMEGA trong giỏ :

- Thưa, em là Khải ... Mà dạo này nạn cướp cạ nhiều quá anh nhỉ ? Hễ mang vật gì quý giá thì cứ lo như bom nổ chậm.

Bảo bật cười :

- Em vui vẻ quá, mà nói lại đúng nữa. Hôm nay có người chú ở Sài Gòn nhờ anh mang dùm cái đồng hồ OMEGA làm đồ mừng đám cưới cho đứa cháu gái, lúc đi xe đồ, anh sợ bị giật nên đeo tam vào tay nhưng rồi nghĩ lại, anh bỏ vào cái giỏ này, thế mà cũng suýt mất.

Khải thấy tất cả mọi việc đều xảy ra ngoài dự liệu của nó. Thằng Hưng thế mà nói đúng và nó tưởng tượng nhiều quá thật. Có lẽ tính đa nghi Khải có nhiều quá, nên mới ra nông nổi này, bây giờ thì ... về chứ biết làm sao!

CHƯƠNG V

Khải về đến Bãi Dâu thì đã gần sáu giờ rưỡi. Giờ này trên bãi biển mặt trời đã lặn hẳn. Tiếng gầm của sóng biển, tiếng rì rào của những làn gió hơi mẩn mẩn nghe như tượng trưng cho những gì thật kiêu hùng, tựa như âm điệu của một bản hùng ca. Khải say sưa ngắm những làn sóng biển nhấp nhô ở tận chân trời, những áng mây xám ngồn ngang, con thuyền đánh cá ở xa xa mà thấy lòng rạo rạt lên một niềm tin tưởng, bao nhiêu bực tức, thất vọng của những ngày qua đều tan biến hẳn ..

- Làm gì mà đứng đây mơ mộng, ngắm trời đất mãi thế này ?

Đó là tiếng của Hưng, Khải cười xòa, không trả lời và bước về lều. Hưng đã nấu sẵn một nồi cơm, khói lên nghi ngút tỏa những hương thơm ngọt ngào làm Khải chợt cảm thấy đói. Nó thấy thắc mắc và toan quay sang hỏi bạn thì Hưng đã nói trước :

- Tao còn đợi mày với thằng Thiện về mới ăn luôn thế cho vui.

Bỗng nhiên Khải thấy giật mình và dường như linh tính báo cho biết có một cái gì nguy hiểm, nó hỏi lại :

- Mà thằng Thiện đi đâu ? Sao giờ này chưa thấy về ?

Hưng tỉnh bơ :

- Nó đi dạo vài vòng quanh đây thôi chứ gì ...

Khải nói thật ý nghĩ của mình :

- Sao tự nhiên tao lo quá. Không biết có chuyện gì xảy ra cho nó không ? Bây giờ cũng trễ rồi, hơ, sáu giờ rưỡi rồi còn gì.

Hưng cười lớn đáp :

- Sao mày vẫn tính nào tặc ấy, lo chuyện hão huyền ở đâu đâu mà lại tưởng tượng ra nhiều cái lý kỳ ghê gớm nữa. Thằng Thiện cũng lớn rồi chứ bộ nhỏ gì sao mà nó mới đi một chút đã lo rồi.

Khải ngồi yên lặng ngẫm nghĩ, Hưng nói cũng có lý nhưng ...chỉ có lý vào lúc đó thôi vì đến tám giờ tối mà Thiện vẫn chưa về. Hai đứa bắt đầu lo âu thực sự, nồi cơm ngay bên cạnh mà chẳng ai cảm thấy đói. Nếu có điều gì xảy ra cho Thiện thì nguy to. Lúc đi có ba mà về có hai thì biết trả lời làm sao với ba má Thiện ? Nóng lòng Khải ra những bãi biển gần đó tìm kiếm nhưng vẫn vô hiệu quả, hơn nữa quần áo tắm của Thiện, còn để nguyên trong ba lô chắc chắn không phải Thiện ra bãi biển rồi bị sóng cuốn mất tích.

Thế làm sao mà đến bây giờ nó vẫn chưa về ?

Từng giây rồi từng phút trôi qua thật nặng nề, chậm chạp. Hưng và Khải lo vô cùng nhưng đành bó tay vì biết Thiện ở đâu mà kiếm ? Hai đứa nhìn kim đồng hồ đi thật chậm, 8 giờ 15 phút rồi 8 giờ 30, bầu không khí ở đó thật nặng nề và yên lặng, đến 8 giờ 45 và sau cùng 8 giờ 15 phút, vì chúng canh từng phút một thì bóng dáng quen thuộc của Thiện...xuất hiện ở đằng xa. Mừng rỡ như vừa được tái sinh. Hưng và Khải hớn hờ chạy lại và lúc tới gần, chúng mới nhận thấy Thiện trông đầy vẻ mệt mỏi, quần áo đầy bụi bặm, chứng tích của một cuộc đi ỉa, Hưng hỏi dồn :

- Cái gì xảy ra vậy? mày có làm sao không?

Thiện lắc đầu, thở dốc và không đáp. Thấy thế, Khải và Hưng vội vã dìu Thiện về lều, cho bạn uống chút nước và nằm nghỉ. Xong xuôi, Thiện bắt đầu kể lại mọi việc :

- Tao vừa trốn thoát khỏi một vụ bắt cóc !

- Bắt cóc ? Khải ngạc nhiên la lên.

- Phải. Tụi bay nghe tao kể đã. Vào khoảng 6 giờ chiều nay tao đang đi dạo ở đường thì của ba cháu đó. Hồi ở Sài Gòn, chú vẫn tới nhà ba cháu chơi luôn nhưng để thường có tới hàng chục năm nay chú làm ăn ở xa, không có dịp về thăm Sài Gòn. Cháu bây giờ trông lớn hẳn ra nhưng mặt mày giống ba cháu hồi trẻ lắm nên chú mới nhận ra.

Trung, cái tên nghe quen quen. Quả tình tao có nghe ba tao nói về chú ấy nhưng dường như chú ấy ở Đà Lạt thì phải. Nghĩ vậy tao hỏi :*

- Cháu nghe nói chú ở Đà Lạt cơ mà.

- À, phải rồi. Chú mới xuống Vũng Tàu này được hơn nửa tháng để làm quản lý cho hãng đánh cá HOÀNG VIỆT NGỌC. Chắc bây giờ chú ở đây luôn chứ không đi đâu nữa.

Và rồi, sau một vài lời hỏi han về nhà tao, ông chú Trung nọ đề nghị :

- Hay bây giờ cháu lên xe, chú lái về nhà chú cho cháu biết, lúc nào ba má cháu có ra đây mà muốn kiếm chú thì cũng được dễ dàng vì có cháu biết rồi.

Lúc đó, tao thấy hơi ngại ông chú này nên đáp :

- Dạ thưa chú thôi ạ. Bây giờ cũng trễ rồi. Cháu nghĩ chú là Quản lý cho một hãng lớn như hãng HOÀNG VIỆT NGỌC thì lúc nào ba má cháu ra đây cứ lại đằng hãng là sẽ gặp chú.

Ông ta có vẻ bối rối, nhưng vẫn cố nài ép và nói rằng đi chừng nửa tiếng sẽ về. Sau cùng tao nể lời quá nên bước lên xe.

Hung đột ngột ngắt lời :

- Sao mày đại thế. Thật đúng là một công tử con nhà giàu nhìn đời qua nhưng lựa.

Không giận câu nói thẳng thắn của bạn mà Thiện gật đầu nói :

- Mày lý luận rất đúng nhưng để tao kể tiếp đã. Lúc lên xe rồi thì ông « chú » có vẻ vui vẻ lắm. Ông nói thật nhiều và cũng vui đáo để, tao mãi nghe nên cũng quên mọi việc. Dần dà, tao nhận ra chiếc xe đang đi khá nhanh trên đường ra Long Hải. Sợ quá, lúc ấy tự nhiên tao nhớ lại đòi hợp tác của Bàn Tay Máu, tao càng run thêm nhưng đã chậm, vì nếu hẳn là người của Bàn Tay Máu thì tao không có cách gì thoát được. Đường vắng mà xe thì chạy nhanh, mở cửa nhảy ra chưa chắc gì chạy thoát, mà có khi lại ngã vỡ đầu. Nghĩ thế, tao ngồi im lặng mà gần muốn đứng tim ...

- Thế sao mày về đây được ? Khải nóng lòng hỏi.

- Từ từ đã. Gần đến Long Hải thì may mắn thay, chiếc Fiat chạy nhanh quá nên vượt đèn đỏ và bị Cảnh Sát Công Lộ thổi lại, nhưng chạy luôn. Thế là một màn rượt đuổi sôi nổi diễn ra và sau cùng chiếc Fiat phải dừng lại. Nhân lúc lộn xộn, tao lén mở cửa xe, chạy ra núp vào một góc

nhà gần đó. Lúc nộp phạt xong, ông « chú » không thấy tao đâu nên vòng xe đi kiếm, nhưng không tìm được. Lúc đó đã 7 giờ rồi nên rất ít xe qua lại và tao đã chạy đường trường quãng 10 cây số từ đó về đây.

Thiện kể xong, cả bọn đều yên lặng một chút, Khải nói trước :

- Tình hình bây giờ nguy ngập lắm rồi. Không chừng bọn chúng sẽ trở lại đây một lần nữa. Mình không thể chống lại được thì bây giờ chỉ còn cách nhổ trại đi nơi khác để bọn chúng không tìm thấy mà thôi. Sáng mai, mình sẽ về Sài Gòn thật gấp.

Và cả bọn lặng lẽ nhổ lều, thu xếp mọi vật dụng rồi âm thầm trong đêm tối, chúng dời trại ra bãi sau.

Vừa đi, Thiện vừa hỏi bạn :

- Tụi bay thử đoán xem có phải đúng Bàn Tay Máu đã bắt hụi tao không ?

Khải nghĩ tới chiếc Fiat 800 sơn đen, có thể đó là chiếc có người thanh niên bỏ thư hăm dọa cha Khải, rồi chú Tư tài xế và những chi tiết trong mẩu chuyện vừa rồi. Xong nó cả quyết :

- Tao chắc thủ phạm vụ này là Bàn Tay Máu. Ông chủ giả hiệu buổi chiều làm sao biết được chú Trung ? Đó chính là vì gã Tư làm tài xế trước có lẽ do một dịp nào đó đã biết được và nói cho Bàn Tay Máu biết. Đó là một bằng chứng hùng hồn nhất, cụ thể nhất. Tuy vậy, bây giờ không phải là giờ nói xuông được nữa mà cần phải hành động để tự bảo vệ mình trong trường hợp hăn trở lại.

Kỳ này thì Hưng không phản đối ý kiến của Khải nữa mà nó giữ im lặng để suy nghĩ. Tuy thế, Hưng cũng đưa ra một ý kiến ;

- Tối nay, tụi mình có ba đứa trẻ luân phiên canh gác cho nhau ngủ tới sáng. Nếu có gì lạ có thể báo động ngay được. Nếu chúng tới, tao sẽ cho chúng nếm mùi « Thiết bả của Tề Thiên Đại Thánh » để làm món điểm tâm xem mùi vị nó thế nào.

Khải và Thiện bật cười vì câu nói của Hưng, rồi cả bọn vui vẻ đi thật nhanh về Bãi sau.

Đêm hôm ấy, ba đứa đều thao thức, không ngủ được. Bao nhiêu biến cố dồn dập xảy ra lúc chiều làm chúng lo lắng vô cùng. Thế này là Bàn Tay Máu đã hành động chứ không gởi thơ như trước nữa. Khải nhớ tới vụ trộm ở công ty Long Thành mà ba Thiệu cũng là một nạn nhân, xảy ra cách đây khoảng 10 ngày, rồi hôm nay thì Thiện lại suýt bị bắt cóc. Không biết hai việc này có liên quan gì đến nhau không hoặc dính tới lời yêu cầu hợp tác của Bàn Tay Máu ? Bao nhiêu thắc mắc cứ lớn vồn trong đầu và đến gần sáng, mệt quá nên Khải thiếp đi.

Bây giờ đã 5 giờ sáng nhưng trời còn tối lắm, chung quanh không một tiếng động mà chỉ nghe văng vẳng tiếng sóng biển « gầm thét » thật đều đặn. Tiếng gà gáy ở đâu vọng lại báo hiệu đêm sắp hết và sự sinh hoạt sắp trở lại với con người. Bất giác, Hưng mỉm cười một mình và với tay cầm chiếc đèn bấm ngắm nghía. Một tiếng động nhẹ làm nó chú ý và chăm chú nhìn về hướng ấy. Một bóng đen xuất hiện ở xa xa ! Tay hăn cầm một con dao găm mà lưỡi dao ngời lên giữa đêm tối nên Hưng thấy rất rõ. Nó vội vàng gọi hai đứa bạn dậy, nói thật khẽ :

- Có người tới đây. Tay hăn cầm cả dao nữa.

Đã trù liệu trước, mỗi đứa cầm ngay một khúc cây khá dài thủ sẵn. Khải nói :

- Bây giờ tao và Hưng rình ở ngoài, mày cứ giả bộ như đang ngủ đi nghe Thiện . Lúc nào

thấy có ánh đèn bấm là tấn công ngay. Yên chí, là tội tao không bao giờ bỏ bạn.

Và hai đứa biến vào đêm tối.

Trong khi ấy, bóng đèn vẫn âm thầm tiến lại gần lều. Hấn đi rất nhẹ và cẩn thận ngó canh chừng chung quanh. Còn 10 thước, 5 thước rồi sau cùng hấn dừng ở cửa lều, khẽ hé mắt nhìn vào. Dưới ánh sáng yếu ớt của buổi sáng, hấn nhìn thấy Thiện đang ngủ ngon lành, quần áo còn nhàu nát. Hấn có vẻ đắc chí, lăm lăm

- Lần này là con hết thoát được rồi. Dời trại từ Bãi dâu sang đây mà tưởng ta không tìm thấy hay sao ? Lăm rồi con à?

Hấn tra dao vào vỏ và dặt ngang bụng đồng thời lấy ra một mảnh vải và một cái chai nhỏ, đắp ướt miếng vải đó. Cả bọn cùng ngửi thấy một mùi quen quen bốc ra từ chỗ cái chai. Thôi, đó đúng là cloroform rồi. Hấn định chụp thuốc mê và bắt cóc Thiện mang đi chứ gì. Nguy hiểm thật !

Hấn cầm miếng vải toan cúi xuống thì vừa lúc ấy, ánh đèn bấm của Khải lóe lên, chiếu vào giữa mặt. Hấn giật mình, vừa rút dao ra khỏi vỏ thì « bốp » một tiếng, cây gậy trên tay Hưng đã quất trúng cổ tay hấn làm con dao rơi xuống đất trong khi Thiện cũng nhóm dậy, quất một cây ngang chân. Trong lúc vội vã nhưng có lẽ cũng là tay khá nên hấn nhảy lên tránh được. Vừa lúc ấy, Khải lại tiến tới, đập ngang hông làm hấn nhoài người né thì vừa vặn lãnh đủ một gậy của Hưng đập ngay trán. May là đòn này chếch đi nên cũng không mạnh lắm chứ nếu không chắc hấn đã ngất đi luôn. Mọi việc xảy ra bất ngờ quá làm hấn hết hoảng vì thấy bị thất thế quá nhiều.

Tình trạng này kéo dài thì làm sao với hai tay không mà hấn địch lại được ba người có gậy trong tay một lúc ? Nghĩ thế nên hấn nghiêng rặng, chịu một đòn của Thiện vào lưng, lấy đà lăn đi một vòng và bỏ chạy thật nhanh về phía đường cái. Khải la lớn :

- Rượt theo ngay.

Cả ba đứa đuổi theo thật gấp, hấn không còn trốn thoát được ánh đèn của Khải nữa thì vừa ra đến trường một chiếc Fiat 800 đen lù trờ tới, đón hấn đi. Hưng chạy nhanh nhất nhưng tới cũng không kịp, nó đập với một cái làm bể kính xe nhưng chiếc Fiat đã rú ga chạy thoát.

Cả bọn dừng lại thở, Thiện nói :

- Đúng chiếc xe hồi chiều rồi. Không thể làm được.

Khải thì than :

- Uống quá, hấn chạy mất rồi chứ nếu bắt được thì tốt biết mấy. Mình sẽ phăng ra tất cả mọi bí mật.

Hưng thì lại có vẻ đắc ý, nói :

- Hấn cũng khá giỏi võ nên tránh được chứ, nếu bị quất trúng chân thì hết đường chạy. Dù vậy hấn cũng ăn điểm tâm sáng nay bằng mấy cây thiết bãng, về nhà có bóp dầu thì cũng phải một tuần lễ mới khỏi là ít. Cho đáng đời mấy đứa đi bắt cóc trẻ con !

Khải chợt nghĩ tới một điều khác, nói :

- Tội bay trông rõ mặt hấn lúc tao chiếu đèn bấm chứ. Hấn đầu hói có râu mép, tướng

người hơi mập nhưng chạy cũng nhanh lắm. Dù vậy, tao tin rằng chúng sẽ không trở lại đây nữa đâu, mình thắng phen này rồi.

Thiện cao hứng, la lên:

- Nhóm Trinh Thám Tài Tử không bao giờ thất bại.

Cả bọn cười vang và kéo nhau về lều. Chiến lợi phẩm kỳ này là con dao găm và lọ thuốc mê mà tên hói đầu đã đánh rớt. Khải mỉm cười khi nghĩ tới một ngày nào đó có thể, nó sẽ được chứng kiến cảnh Bàn Tay Máu bị còng tay ...

y ...

CHƯƠNG VI

Về tới Sài Gòn lúc 9g15, Khải và Hưng «hộ tống» bạn tới tận nhà rồi mới chịu về nhà cất ba lô và mọi vật dụng. Riêng Khải, Khải thấy tình hình có vẻ nguy ngập lắm rồi chứ không phải giỡn chơi. Nó biết rằng một kẻ lợi hại như Bàn Tay Máu thì đương nhiên sẽ không bỏ cuộc mà sẽ còn giở những trò khác ra nữa và những chuyện sắp xảy ra sẽ mang một tầm quan trọng đáng kể. Cân nhắc mãi, Khải không biết có nên đem chuyện này nói lại với cha không hay âm thầm điều tra một mình? Sau cùng nó nhớ tới việc hăng Long Thành nhờ tìm giúp sổ máy đã mất với tiền thưởng 1 triệu nên quyết định về sẽ thuật lại với cha tất cả mọi việc, biết đâu cha nó chẳng nhờ những điều xảy ra mà thành công, hạ được Bàn Tay Máu.

Về đến nhà, Khải xô cổng bước vào thật nhanh. Chị Hai, người làm ở nhà Khải thấy nó về sớm, ngạc nhiên hỏi :

- Cậu về sớm quá, tôi tưởng đến chiều cậu mới về ?

- Có việc cần nên tôi về trước dự định. À, ba tôi có nhà không ?

- Hôm nay, ông và bà thấy cậu đi cắm trại rồi nên cũng lên Biên Hòa chơi. Có lẽ cũng phải 4,5 giờ chiều mới về.

Ba Khải đi vắng rồi. Tự nhiên nó thấy lo lo và như có cái gì thúc đẩy nó phải hành động gấp mới kịp. Nhưng bắt đầu từ đây bây giờ ? Trong tay nó không còn một đầu mối gì để mò tìm ra bọn Bàn Tay Máu thì biết làm sao ? Lúc này, chợt một ánh sáng lại lóe lên. Mình phải đi gặp bác gác trường xem sao. Biết đâu bác ấy lại chẳng biết được một vài điều bổ ích trong vụ ma xuất hiện trong tuần trước ? Khải nghĩ thầm như vậy nên bảo với chị Hai :

- Chị Hai à. Tôi lại nhà thằng Hưng có chút việc. Nếu ba má tôi có bất thành linh về sớm thì cứ nói tôi qua nhà nó nghe.

Nói xong, Khải không kịp thay quần áo, lấy xe đi ngay, lúc này từng giây từng phút đều quan trọng cả.

Tới trường, hôm nay là ngày chủ nhật nên mọi học sinh đều nghỉ cả và ngôi trường cổ mang một vẻ tĩnh mịch khác hẳn với cảnh ồn ào mọi ngày. Khải dắt xe vào trường và khóa lại. May quá ! Bác gác trường có ở nhà, bác đang ngồi dưới một gốc cây, thả hồn theo những làn khói thuốc缭绕 bốc lên, quện vào không khí. Tiếng chó sủa làm bác ngừng lên, Khải lên tiếng :

- Chào bác ạ.

- Ồ, cháu Khải. lâu lâu mới thấy cháu ghé chơi một lần. Có việc gì thế ?

Khải tỉnh bơ :

- Dạ thưa bác không có gì đâu ạ. Cháu lại nhà đưa bạn rồi tiện thể ghé qua đây thăm bác.

Bác Bảy – tên mà bọn Khải thường gọi vì bác thứ bảy - gạt đầu, rít thêm một hơi thuốc缭绕 nữa trong khi Khải lại gần, ngồi bên cạnh. Đợi cho bác thưởng thức xong cái « tuyệt diệu » của thuốc缭绕, nó gọi chuyện :

- Tuần trước cháu nghe nói ở trường ta có ma. Ghê quá, mà bây giờ còn ma không hả bác, sao cháu không nghe thấy ai nhắc tới vụ đó nữa ?

Bác Bảy cười cười đáp:

- Làm gì có ma cỏ gì xuất hiện hay không. Hơn nữa ông Hiệu Trưởng già đã cúng đàn hoàng rỗi thì làm sao còn được?

Thế là Khải đã nắm được một đầu mối : không hề có ma thật sự nhưng nó vẫn chưa hiểu rõ hết nên giả bộ hỏi lại :

- Sao lạ vậy bác? Cháu nghe đồn rõ ràng ma xuất hiện ba đêm liền chỗ lớp cháu mà?

- Vụ này bí mật và ly kỳ lắm, chưa thể tiết lộ ngay được. Để tuần sau, nhân ngày lễ khai trương nhà in QUỐC VIỆT? bác sẽ bật mí tất cả.

- Quốc Việt, cháu nghe cái tên này quen quen. Phải rồi, đó là nhà in của ba thằng Hưng mà Hưng là bạn của cháu ... Nhưng tại sao lại nhân ngày khai trương nhà in ấy hở bác? Cháu thấy nó có liên quan gì đến vụ ma ở đây đâu?

- À, tại cháu chưa biết đó thôi. Bác sắp nghỉ việc ở trường Chí Linh này để về làm quản lý cho nhà in ấy. Chú Hoàng, chủ nhà in là em họ bác.

Thì ra thế ...nhưng đợi đến tuần sau thì trễ lắm rồi, Bàn tay Máu sẽ đủ thời giờ để ra tay. Khải muốn hỏi vặn thêm nhưng lại không dám vì nể bác Bảy. Nó bắt qua chuyện khác.

- Khói thuốc làm thơm quá bác nhỉ?

Được gãi đúng chỗ ngứa, bác Bảy cao hứng nói liền :

- Cháu không hút nên không biết chứ thuốc Lào là một trong những món quốc hồn quốc túy và khi hút vào thì quả là thú vị. Nhất là hồi ở ngoài Bắc, vào những đêm mưa phùn gió bắc, rét mướt, ngồi quanh lò than hồng hoặc ổ rơm mà hút thuốc Lào thì tuyệt lắm. Hút vào sẽ thấy như lòng mình ấm lại hẳn và rồi những lúc «say thuốc» mình thấy mình lơ mơ, như say như tỉnh vậy rồi lại muốn say thêm. Lúc «nghiện» vào rồi thì cũng khó lòng mà bỏ lắm. Vì vậy đã có người gọi là « khói tương tư » và có câu ca dao :

Nhớ ai như nhớ thuốc Lào.

Đã chôn điếu xuống lại đào điếu lên.

Khải mỉm cười, hôm nay bác Bảy vui vẻ quá. Nó cũng hòa theo nhịp của bác :

- Cháu thấy nhiều người khen thuốc Lào lắm rồi, họ nói không những thuốc Lào hút vào thật ngon mà còn có tác dụng trị thương nữa phải không bác ?

- Ờ, đúng đó. Nếu bị chảy máu, trầy da thì cứ đắp thuốc Lào lên là đỡ ngay.

Mãi trò chuyện, Khải quên phắt Bàn Tay Máu và thời giờ. Mãi đến lúc mặt trời gần đứng bóng, nó mới giật mình nhớ lại, vội cáo từ bác Bảy ra về. Bây giờ đã là 11g45, khá trễ rồi nên Khải rẽ về ăn cơm trưa rồi sẽ tính sau ...

Bữa cơm hôm đó, Khải ăn thật vội vì mới được điện thoại của Thiện hẹn gặp nhau lúc 2 giờ trưa tại biệt thự HỒNG YẾN để bàn định kế hoạch đối phó. Tuy vậy, trước khi đến nhà Thiệu, Khải sẽ ghé qua báo cho Hưng biết tin và còn một mục đích khác nữa là dò hỏi về vụ ma ở trường vì biết đâu, Hưng là cháu họ nên được bác Bảy tiết lộ chi tiết về vụ ma? Tất cả hy vọng đều mong manh nhưng dù sao có vẫn còn hơn không.

Và Khải lên đường với tất cả lòng tin tưởng một ngày mai sẽ thành công.

CHƯƠNG VII

Thằng Hạnh - đứa em nhỏ của Hưng - đang ngồi trước sân chơi đùa với con ngựa gỗ và mấy cây súng bằng plastic. Trông nó thật bụi bặm, nước da trắng hồng nổi bật lên giữa những màu sắc sỗ của bộ quần áo. Nó trèo lên, trèo xuống con ngựa, tay cầm súng kêu « pằng, pằng » trông thật ngộ nghĩnh. Đứng ngắm hoạt cảnh ấy một cách thích thú, bất giác Khải mỉm cười và không muốn lên tiếng, sợ làm cho thằng bé giật mình. Chợt thằng Hạnh ngừng lên, nhìn thấy Khải, nó chập chững chạy lại, miệng bập bẹ mấy tiếng :

- Anh ... Khải tới.

Nó cũng biết tên mình nữa, Khải hơi ngạc nhiên về điểm này và cúi xuống nói nhỏ :

- Mở cửa cho anh đi Hạnh ;

Thằng bé chợt nhoén miệng cười và lắc đầu nhẹ nhẹ. Không hiểu gì hết, Khải toan hỏi thì ...

- Khải đó hả ? Tới nhà sao không vào mà lại đứng ngoài cổng ?

Hưng đang từ phía trong bước ra, tiến lại mở cổng và hỏi tiếp :

- Có chuyện gì vậy ?

- Cũng không có gì quan trọng, nhưng để vào nhà đã. Còn sớm thì giờ mà.

Hai đứa sánh vai bước vào phòng khách. Nhà Hưng sắp trở thành một cơ sở ẩn loát nên phòng này dùng làm nơi tiếp khách thường xuyên. Phía trong để mấy cái máy in, những hộp chữ, mực in rất nhiều và trong góc là những chồng giấy cao ngất. Hưng nói :

- Nhà tao dạo này bề bộn công việc lắm. Mình lên phòng học ở trên lầu ba nói chuyện tiện hơn.

Khải gật đầu và theo bạn lên lầu. Sau khi cẩn thận nghe ngóng mọi nơi, Khải quan sát một lượt căn phòng học của Hưng : Phòng này chỉ có một cửa ra vào duy nhất và cái cửa sổ trông xuống đường, bên trong, sách vở chất ngồn ngang không thấy có thứ tự trên một cái bàn gỗ kèm theo một cái đèn nhỏ dùng để học. Một nơi như thế này chắc chắn kín đáo, không thể bị người ngoài rình nghe. Nó yên chí nói :

- Thằng Thiện hẹn tụi mình lúc hai giờ để mở « phiên họp khoáng đại » của nhóm Trinh Thám Tài Tử đó.

- Tưởng gì chứ việc đó thì có gì là ghê gớm đâu ... nhưng tao nghĩ rằng tụi mình khó lòng có thể chống lại bọn bắt cóc hôm qua. May là tên hói đầu sáng nay không có súng chứ nếu có, mình dám lãnh kẹo đồng lắm. Bây giờ nghĩ lại tao cũng thấy hơi ớn.

Khải ngẫm nghĩ một chút, đáp :

- Mà nói có lý, n hưng tao đã trù liệu một biện pháp mới để đối phó nhưng phải để đến chiều chứ không thể áp dụng ngay bây giờ được.

- Cách gì thế ? Báo cho cảnh sát chẳng ? Chắc họ không tin mình đâu.

- Ba tao là một nhà trinh thám tư và cũng từng ngồi ghế Cảnh Sát Trưởng ở vùng này. Tao sẽ kể lại tất cả cho ba tao biết. Như thế mới đỡ nguy hiểm.

Hưng tán đồng một nửa :

- Làm thế cũng tốt, nhưng như vậy là nhóm Trinh Thám Tài Tử sẽ đương nhiên bị cho ra chỗ khác chơi. Tao không đồng ý ở điểm đó.

Khải cố gắng thuyết phục bạn :

- Tụi mình có bị ra rìa thì cũng đành chịu chứ biết làm sao. Đây cũng như một cuộc « Thám du trong Hướng Đạo », mình phải luôn luôn nhớ là đừng để lòng phiêu lưu lấn át lý trí, có thể mới mong làm việc được. Hơn nữa, nếu cứ kéo dài tình trạng này, liệu tụi mình có đủ sức tóm cổ bọn chúng không, hay luôn luôn ở vào thế thụ động ? Nếu mình chịu bất lực thì nên nhường cho người khác, chứ bo bo giữ một mình thì phỏng được ích lợi gì hay chỉ rước lấy họa vào thân ?

Thấy Hưng có vẻ suy nghĩ, Khải tấn công thêm :

- Biết mình, biết người thì mới trăm trận trăm thắng, chứ biết mình là trứng mà cứ đem troi với đá thì chỉ thiệt thân thôi. Mà Hưng à, dù sao mình cũng còn cả buổi chiều nay để toàn quyền hành động cơ mà. Phải cỡ 5, 6 giờ ba tao mới từ Biên Hòa về.

Hưng cười đáp :

- Tao chịu luôn, cái tài ăn nói của mày khó ai cãi lại. Thế bây giờ đã có kế hoạch gì chưa ?

- Mình phải bắt đầu từ điểm khởi hành. À, bác Bảy gác trường có nói gì về vụ con ma cho mày nghe không ?

Hưng thoáng bối rối, đáp :

- Bác ấy sắp về làm quản lý cho nhà in của ba tao... cứ nói là để đến buổi khai trương mới tiết lộ bí mật.

Khải thất vọng vô cùng, không có một tia sáng nào nữa cả. Đồng hồ đã chỉ tới một giờ ba mươi, sắp tới giờ hẹn rồi, nó bảo Hưng :

- Mày vào sửa soạn tời mình đi? «Phiên họp» sắp được khai mạc rồi đó.

Hưng vào trong rồi, Khải lơ đãng cầm mấy quyển sách Hưng học dở ra xem rồi lại bỏ xuống. Bỗng nó chú ý tới một tờ giấy gấp tư bỏ trong ngăn kéo. Mảnh giấy ấy cũng chỉ tầm thường thôi, nhưng sao tự nhiên Khải thấy tò mò quá và dở ra. Nó đứng sững người vì ngạc nhiên quá và tim đập mạnh : mảnh giấy ấy có những vết cháy xém chứng tỏ bị hơi nóng, ở trên mặt có những con số lung tung và dưới cũng là ...một bàn tay bằng mực đỏ như máu ! Đúng đó là dấu hiệu của Bàn Tay Máu rồi nhưng tại sao lại có ở đây ? Trong ngăn kéo bàn học của Hưng ? Tại sao vậy chứ ? Đầu óc Khải hoang mang vô cùng trước những câu hỏi nát óc. Tại sao Hưng không đưa tờ giấy mật mã này ra cho cả bọn xem, mà để ở nhà. Rồi những vết cháy xém nữa chứng tỏ những con số được viết ra bằng chanh hoặc một chất chua nào khác nên khi hơi nóng thì hiện ra. Nó đi đến một kết luận tạm thời mà trong lòng không muốn chút nào ; Hưng chính là thuộc hạ của Bàn Tay Máu và mảnh giấy này ghi một mệnh lệnh của hắn mà lúc xem xong, Hưng quên tiêu hủy đi ?

Trời ơi. Nếu quả thật như vậy thì các giả thuyết từ trước đến nay đều đảo lộn hết. Hưng là nội tuyến cho kẻ địch thì mọi kế hoạch sẽ đều bị tiết lộ và Khải cảm chắc thất bại. Lúc này bối rối quá, Khải không kịp suy nghĩ nhiều vì Hưng sắp ra nhưng nó vẫn còn đủ sáng suốt lấy cuốn

sổ tay, ghi lại những dòng mật mã :

1.8 12.1.7.18

22.1 3.5.8.20 11.8.18 6.12.19.4 1.10 13.7.12 6.12 19.7.12 13.4 1.19.15 12.13.11 8.13.20
6.12.13.10 6.12.1.2 12.1.12 3.1.3 6.12.13.11 6.12.13 19.16.18 1.16 22.1.21 1.10 12.5.22.19.7.3
18.13.11 .13.3 .5.17 1.19.12 11.13.7 8.1.20 1 ?10 13.4 13.6.12 13.17 1.19.15 12.13.11 18.13.11
12.12 ...

Bản mật mã dài quá, Khải vừa chép được tới đó thì Hưng ở trong bước ra làm nó giật mình, nhét tờ mật mã vào chỗ cũ, giấu nhanh cây bút và cuốn sổ đi. Hưng nói :

- Mình đi chứ 1 giờ 40 rồi.

Khải đang do dự, mong tìm được kế nào để có thể ở lại, chép nốt thì chợt có tiếng của bà Hoàng - mẹ của Hưng - nói vọng lên :

- Hưng à, có điện thoại của bạn con kìa. Xuống nghe đi, nó đang đợi đó.

Hưng đưa mắt nhìn Khải rồi chạy nhanh xuống cầu thang. Mừng quá, Khải vội lấy giấy bút ra chép tiếp :

3.1.3 6.12.1.18 12.8.21 19.1.7.12 8.13.20 3.1.18 14.13.7 1.18 6.12..19.7.3 22.1.6.12 13.3 5.17
6.12.13.11 1.20 13.16 3.19.16 6.12.13.3...

Nhưng phúc bất trùng lai nên Khải mới chép được bấy nhiêu tức khoảng 2/3 toàn bản thì Hưng đã lên tới làm nó phải ngừng tay, bỏ viết, sổ vào túi và cất tờ mật mã vào chỗ cũ.

- Thăng Thiện mới điện thoại, nó dời giờ hẹn lại vì có chuyện bận bất ngờ. Chiều mai tại mình sẽ gặp nhau thay vì trưa nay.

- Nhưng mấy giờ chiều mai mới được chứ ?

Hưng bật cười :

- Cái thằng rõ ngớ ngẩn. Sáng mai đi học, cả bọn sẽ gặp nhau ở trường, lúc đó tha hồ mà ấn định giờ giấc, có ai ngăn cản đâu.

Có lẽ lúc này, đầu óc Khải đang bị ám ảnh bởi bản mật mã nên cũng hơi ngớ ngẩn thật. Nó cười xòa, bảo bạn :

- Thôi, tao về nghe. Sáng mai sẽ gặp lại ...

Khải lấy xe về mà càng lúc càng thấy rối trí. « Tình hình » biến chuyển đột ngột quá.

CHƯƠNG VIII

Cả buổi chiều và tối hôm đó, Khải vật lộn với bản mật mã mà vẫn không tìm được chìa khóa. Nó nhận xét rằng những số chỉ từ 1 đến 22 thôi như vậy có nghĩa là mỗi số ứng với một mẫu tự. Nếu thay số một bằng a, số 2 bằng b... thì lại được một hàng chữ không có nghĩa gì cả và giải bằng quốc ngữ điện tín thì cũng không có kết quả. Thật ra, nếu vào lúc bình thường, Khải có thể tìm ra bản giải một cách dễ dàng, nhưng chiều nay thì lại khác. Nó cảm thấy nhức đầu, không phải vì những con số quay cuồng trước mắt mà là vì nó luôn luôn đặt những nghi vấn về Hưng. Tại sao một người bạn như Hưng lại có thể làm thủ hạ cho một tên bất lương như Bàn Tay Máu được chứ? Nếu không có tờ giấy bên dưới có vẽ dấu hiệu bàn tay thì bây giờ, chắc chắn Khải không cần phải suy nghĩ nhiều cũng có thể thẳng thắn kết luận Hưng không bao giờ làm những hành động mờ ám nào cả. Nhưng thực tế vẫn là thực tế, chính mắt Khải đã trông thấy tờ giấy đáng ngờ đó ở ngăn kéo bàn học và đó là một bằng chứng quá cụ thể để buộc tội Hưng. Phút chốc, Khải muốn chạy xuống bàn giấy của cha, thuật lại tất cả và nếu Hưng bị bắt sẽ phăng ra được những đầu mối của Bàn Tay Máu và có thể mới hy vọng thành công. Nhưng phương pháp đi đến đích ở trước mắt mà nó không có can đảm bước vào, vì nếu làm như vậy thì có khác nào đem bạn giam vào ngục tối chứ? Chính Khải cũng cảm thấy xấu hổ và nhận ra rằng mình hèn nhát quá khi không dám tố cáo kẻ gian. Nó biết mình đã để tình cảm lấn át lý trí khá nhiều. Tại sao Hưng có thể làm tai sai cho Bàn Tay Máu mà nó lại không dám làm theo lương tâm? Trời ơi! Lúc này Khải gặp cảnh khó xử vô cùng. Nếu không biết sự thực thì thôi chứ biết rồi thì phải lôi mọi việc ra ánh sáng nhưng làm thế thì cũng không đành.

Khải cứ luẩn quẩn trong hai luồng tư tưởng đối nghịch nhau và lúc ấy những kỷ niệm từ hồi thơ ấu của đôi bạn lại lần lượt hiện ra trong óc như một cuốn phim quay chậm, từ những cuộc cắm trại trên Đà Lạt, Nha Trang ... đến những lúc cãi nhau nhưng dù vui hay buồn, tất cả kỷ niệm ấy đều là những hình ảnh đẹp đối với Khải. « Phải, không bao giờ mình lại tố cáo Hưng », Khải lẩm bẩm câu ấy không biết bao nhiêu lần trong khi nó đi đi lại lại trong phòng ...

Trời tối dần, trăng đã lên cao giữa bầu trời đen thẫm, các ngôi sao cũng ló dạng dần. Ánh sáng trắng dịu dịu từ bên ngoài hắt vào khung cửa sổ nhắc cho Khải nhớ rằng bây giờ đã gần 10 giờ tối mà nó chưa có một quyết định gì rõ rệt. Tình trạng này lại không thể kéo dài mãi được, thì giờ cấp bách lắm rồi. Một cơn gió lạnh thổi tạt vào phòng làm Khải rùng mình nhưng chính lúc này, nó sáng suốt hơn bao giờ hết. Thật ra thì bằng chứng buộc tội Hưng cũng chưa rõ rệt lắm vì Khải chưa giải được bản mật mã, vậy yếu tố cuối cùng sẽ là nội dung bí mật chứa đựng trong tờ giấy ấy. Lần này thì Khải tự hứa với lòng mình là sẽ tùy theo bản giải mà quyết định.

Và rồi, Khải cúi xuống, cố tìm hết cách để tìm ra chìa khóa, tranh thủ với thời gian nhưng dù cách nào cũng vậy, chỉ giải một hai chữ đầu là đã thấy vô lý. « Không biết mật mã loại chỉ mà ác quá » Khải lẩm bẩm như vậy trong lúc nó gục đầu xuống bàn suy nghĩ.

Đêm xuống dần, Khải mệt mỏi nằm thiếp đi và chìm dần vào một giấc mộng đẹp, trong đó nó thấy ba đứa nắm tay nhau, đi vào một thế giới lý tưởng, thế giới ngây thơ, thành thật của trẻ con, không có bắt cóc, trộm cắp Bàn tay Máu ...

CHƯƠNG IX

Sáng hôm sau, Khải dậy hơi muộn nên sửa soạn rất vội vã. Lúc này nó mới nhớ ra rằng chiều qua, vì mải mê với vụ Bàn Tay Máu mà quên cả làm bài đại số, thầy Thông thì lại khó có tiếng, không làm bài thì nhẹ nhất cũng bị hai zéro. Nghĩ đến cặp trứng vịt, Khải cũng hơi ngán nhưng từ trước đến nay nó chưa bao giờ trốn học nên Khải Vẫn ..vui vẻ lại trường.

Vừa tới cổng trường thì nó đã nhận ra một vẻ gì khác lạ. Học sinh tụ năm, tụ bảy ở sân như sắp sửa biểu tình, ông Hiệu Trưởng già « khó ưa » thì đang đi lại trên hành lang, mặt mày có vẻ giận dữ. « Lại có gì xảy ra nữa đây ? » Khải đang tự hỏi thì chợt Hưng và Thiện đeo nhau trên chiếc Honda từ trong phòng ra. Gặp Khải, Thiện mừng rỡ nói :

- May quá, tụi tao định lại nahé mày. Tối qua, ma lại xuất hiện ở lớp mình đó!

Khải ngẩn người, buổi sáng hôm qua, chính bác Bảy đã nói là làm gì có ma, nó còn nhớ rõ ràng thì sao bữa nay lại xảy ra vụ này ? Chắc chắn là có một âm mưu mờ ám gì mà chính bác Bảy gác trường cũng có dính líu tới. Càng lúc mọi việc càng rắc rối, bữa qua thì tìm thấy bằng chứng tố cáo Hưng liên quan tới Bàn Tay Máu, còn hôm nay thì bác Bảy lại làm việc mờ ám mà nếu bác ấy quả tình là kẻ gian thật thì sao lại còn nói cho Khải biết sự thật không hề có ma ... ?

- Khải à, tụi mình có tin mừng rồi đó, hôm nay thầy Thông bận việc nên nghỉ dạy.

Tiếng Thiện nổi lên lôi Khải trở về thực tế. Bộ điệu ngớ ngẩn của nó làm hai đứa kia bật cười, Hưng nói :

- Mày nghĩ gì về vụ ma này mà như từ trên cung trăng rớt xuống vậy?

Khải suy tính một chút, đáp :

- Tao phải đi gặp bác Bảy, hỏi cho ra lẽ vụ này chứ không thể để một tình trạng vô lý như thế này xảy ra mãi được. Hôm qua thì đâu lại có.

Hưng ngăn bạn :

- Đừng làm vậy, chuyện đâu còn có đó. Lo cho tụi mình trước đã rồi hãy dính vào chuyện của người khác. Hôm qua, có người rình rập ở nhà thằng Thiện đó.

- Thật sao ? - Khải giật mình hỏi lại- Như vậy là nguy lắm...nhưng bọn chúng rình vào khoảng mấy giờ ?

- Khoảng buổi trưa và vì vậy tao mới gọi điện thoại bảo dòi « buổi họp » lại đó.

Thiện đáp :

- Gia đình mày đã biết vụ bắt cóc xảy ra ở Vũng Tàu chưa ?

- Chưa. Má tao nhát lắm nên tao chẳng dám kể lại, còn ba tao ở sở mấy hôm rồi chưa về nhà.

Ngừng một chút, Thiện nói tiếp, giọng nói chứa đầy vẻ lo âu:

- Từ hôm qua đến giờ, không hiểu sao tao nóng ruột và lo kinh khủng, vụ bắt cóc hệt cứ ám ảnh mãi trong đầu. Cứ tình trạng này dám điên đầu luôn lắm.

Hưng trấn an bạn :

- Không sao đâu, tội tao không bao giờ bỏ bạn, mày cứ yên chí.

Khải bao giờ cũng là người quyết định, nó nói với Thiện sau khi đã suy nghĩ thật kỹ càng :

- Bây giờ tội mình về nhà mày. Đừng sợ gì cả, nếu có kẻ rình rập thì càng tốt.

Hai đứa kia có lẽ hiểu được phần nào kế hoạch của Khải nên không phản đối. Cả bọn đều biết đây là « lá bài » quyết định...

Vừa queo xe từ đường Trương Minh Giảng sang Yên Đỗ, Hưng nhanh mắt thấy một chiếc taxi chạy về phía biệt thự Hồng Yến - tức là nhà Thiện - và trên xe có cả ông Thành, bà Thiện nữa. Nó chỉ cho hai đứa bạn thấy rồi nói nhỏ :

- Mình có nên tới biệt thự HỒNG YẾN nữa không ?

Khải toan đáp nhưng nó chợt nhận thấy một điều lạ nên im lặng : chiếc taxi sau khi chở ông Thành về tới nhà đã không chạy luôn mà vòng lại đậu sẵn ở bên kia đường. Nó vội vàng ra hiệu cho Hưng dừng xe lại ở lề đường rồi nói với Thiện :

- Bây giờ mày đi bộ về nhà và nhớ là coi chừng chiếc taxi đậu bên kia đường đó. Còn tội tao sẽ ở đây xem tên tài xế có giờ trò gì ra không ?

Thiện gật đầu, làm theo lời Khải. Vừa về tới cổng nhà thì Thiện gặp ba nó đi ra, coi dáng có vẻ hấp tấp lắm. Thấy con, ông Thành có vẻ mừng rỡ vô cùng, hỏi :

- Hôm nay con không đi học sao mà lại về nhà ?

Thiện đáp ngập ngừng vì nhận thấy một điều khác lạ : giọng nói của ba nó hôm nay sao khàn khàn, khác hẳn với mọi ngày/

- Thừa ba, hôm nay con ... học có hai giờ đầu ... mà thầy Thông lại nghỉ nên con về.

Ông Thành gật đầu, nói :

- Ba có việc này gấp ghê lắm. Con đi với ba xuống Thủ Đức một chút nhé.

Thiện thấy ba nó hôm nay lạ lùng quá, toan hỏi nhưng nó im lặng, gật đầu. Ông Thành không chú ý tới con mà ra đường vẫy chiếc taxi ở bên kia đường - Chiếc taxi mà Khải đã dặn bạn phải coi chừng - Tên tài xế có lẽ cũng chỉ đợi có bấy nhiêu nên lái xe tới rước hai cha con ông Thành lên xe.

tất cả các hành động đó đều không qua khỏi mắt của Hưng và Khải. Thấy chiếc taxi phóng đi, không ai bảo ai mà hai đứa cùng rồ máy, đuổi theo. Bây giờ cũng vào khoảng 8 giờ sáng, vắng xe nên hai nhà « Trinh Thám Tài Tử » theo dõi con mồi không khó khăn gì. Từng phút trôi qua chiếc taxi vẫn không hề hay biết đã bị theo dõi nên vẫn phóng khá nhanh về phía Thủ Đức. Ngồi trên xe, tự nhiên Thiện linh cảm thấy một điều gì quan trọng sắp xảy ra và ngay cả Khải và Hưng đang ở phía sau cũng có chung cái cảm tưởng ấy. Không dẫn được, Hưng nói với Khải :

- Mày nghĩ sao về tên tài xế ? Tao chắc chắn đó là người của bọn bắt cóc !

- Có lẽ đúng nhưng còn bác Thành nữa, không biết bác ấy đi đâu lại mang cả thằng Thiện theo, trông có vẻ hấp tấp quá. Dù sao, có bác ấy đi chung, tao cũng đỡ lo hơn.

- Nếu đến một nơi vắng vẻ, tên tài xế giờ trò gì ra thì phải làm sao ?

Khải bối rối :

- Tao cũng không biết, lúc đó chắc phải tùy cơ ứng biến.

Nhưng trái với dự liệu của đôi bạn, chiếc taxi vẫn chạy về hướng Thủ Đức và sau cùng dừng trước cửa một căn biệt thự, gần phía làng đại học. Tiếng kèn xe vang lên hai tiếng dài và một tiếng ngắn thì cánh cổng chợt mở ra, chiếc taxi vừa chạy lọt vào trong thì cánh cổng lại khép kín. Mọi việc xảy ra bất ngờ hết sức. Ông Thành đem con đến biệt thự này để làm gì mà tại sao chiếc taxi lại chạy luôn vào trong nhà. Điều này chứng tỏ tên tài xế và ông Thành đã quen nhau từ trước nhưng như thế thì chẳng lẽ ông Thành lại thông đồng với bọn bắt cóc Thiện hay sao ? Cha mà lại bắt cóc con ? Vô lý không thể tưởng tượng được ... « Mình phải mạo hiểm một phen » Khải nhủ thầm như thế và bảo Hưng :

- Tìm chỗ dựng xe rồi tìm cách rình xem chuyện gì xảy ra ở trong biệt thự ...

Năm phút sau, đôi bạn đã tiến tới bờ tường biệt thự, chúng nhún người nhảy lên, khẽ nhìn vào trong. Ở sân, một cảnh tượng lạ lùng xảy ra : Ông Thành đang ra lệnh cho tên hói đầu, đúng tên hói đầu đã bị ba đứa đánh cho một trận ở Vũng Tàu vì trán và cổ tay vẫn còn quấn băng.

- Mày và thằng Tám ở nhà nhớ canh giữ cha con lão già cẩn thận rồi lo chuyển hàng đi nơi khác, còn thằng Tư sẽ đưa tao ra phi trường để đi máy bay lên Đà Lạt trước. Nhớ chỗ hẹn chưa ? Địa điểm mọi khi đó.

Tên hói đầu dạ lớn trong khi ông Thành lên chiếc xe taxi lúc này, một người đàn ông từ trong nhà chạy ra, ngồi vào chỗ tay lái và người đó chính là ... Chú Tư, người mới xin nghỉ làm tài xế ở nhà Thiện hơn một tuần nay. Khải và Hưng trợn tròn mắt trước cảnh tượng đó. Không thể tin được, nếu không thấy tận mắt thì có lẽ chúng cho đây là chuyện hoang đường. Căn biệt thự này đúng là sào huyệt của bọn đã bắt cóc hột Thiện ở Vũng Tàu nhưng tại sao ông Thành là ba của Thiện lại dẫn con tới cho bọn bắt cóc ? Hơn nữa, xem giọng lưỡi thì chính ông Thành lại là kẻ cầm đầu nữa chứ ! À, còn điểm này nữa, không có Thiện ở sân biệt thự, như vậy là nó đã bị bắt rồi. Lạ quá ! Từ cổ chí kim, khắp trên thế giới này làm gì có vụ cha bắt cóc con, thế mà bây giờ lại có.

Trong khi hai đứa còn ngạc nhiên nhìn lẫn nhau, không hiểu gì hết thì chợt có tiếng tên hói đầu vang lên :

- Tám à, mày lo coi nhà đi, tao vô nghỉ một lát. Cái trán sao bây giờ nó nhức quá. Mấy thằng nhóc con thế mà lợi hại thật, tụi nó đập cái nào là chết điếng cái ấy.

Nghe thế, Hưng suýt bật cười nhưng kìm lại được. Trong nhà lại có tiếng vọng ra :

- Thế chừng nào mới chuyển hàng đi ?

- Trưa nay. Đợi thằng Tư về đã. Nhóm Bàn Tay Máu tụi mình sắp thành công rồi đó. Ráng lên.

Vậy ra nhóm bắt cóc Thiện là Bàn Tay Máu. Thốt nhiên, Khải nhớ tới tờ giấy mật mã chưa giải ra, tờ giấy đã tố cáo Hưng có liên lạc với Bàn Tay Máu. Nó quay sang nhìn bạn thì thấy mặt Hưng tái mét rồi một lúc lâu sau, Hưng chợt quay qua Khải, nói giọng run run :

- Tao hiểu hết rồi. Mày nghi tao là thuộc hạ của Bàn Tay Máu phải không ?

Khải định chối nhưng ánh mắt của nó đã nói lên tất cả. Hưng nhận ra điều ấy, bảo bạn :

- Mày hãy tin rằng không bao giờ tao lại thông đồng với bọn bắt cóc để hại bạn. Mọi việc tao sẽ giải thích sau lưng bây giờ mày tin tao chứ ?

Lại thêm một việc bất ngờ nữa ! Khải lúc này hoang mang vô cùng nhưng giọng nói tha thiết của Hưng làm nó phải gật đầu, nắm chặt tay bạn, đáp :

- Tao tin mày lắm, nhưng bây giờ phải làm thế nào để cứu thằng Thiện đây ?

Hưng nhảy lên bờ tường, quan sát một lúc rồi nhảy xuống, hắn nói :

- Trong nhà chỉ còn có hai tên, tên Tám và thằng hói đầu. Mình hạ tụi nó rồi vào biệt thự giải cứu thằng Thiện. Tên Tư có từ phi trường Tân Sơn Nhất về đây thì cũng mất một tiếng là ít. Mình dư thì giờ hành động.

- Không được. Tụi nó có súng thì làm sao đánh lại ? Tính kế khác đi.

Sau một hồi yên lặng, Hưng chợt nhớ ra và nó nhảy lên mừng rỡ như mới tìm thấy vật gì quý giá lắm :

- Hay quá ! Tụi mình chơi ngón đòn « êm thấm » là xong chắc chắn.

- Ngón đòn « êm thấm » là gì chứ ?

- Cloroform. Tao có mang theo chai thuốc mê mà tên hói đầu đã đánh rớt ở Vũng Tàu. Mình sẽ dùng thể gây ông đập lưng ông !

Khải tươi hân nét mặt và muốn hét to lên cho thỏa nỗi vui mừng nhưng không dám. Nó đứng sững một lúc rồi mới chợt nhớ ra, nói nhỏ :

- Tụi mình đột nhập vào sào huyệt của bọn chúng ngay bây giờ chứ ?

Hưng gật đầu và hai đứa trèo qua tường vào trong. May là bọn Bàn Tay Máu không có nuôi chó nếu có chó thì khó lòng đột nhập lắm. Vừa đặt chân xuống thì giọng tên hói đầu lại nổi lên, làm hai đứa giật bắn mình :

- Tám à.

- Gì đó ? Sao không lo nằm nghỉ đi mà tính chuyện gì nữa ?

- Hồi nãy ba Ba Vinh trước khi đi có dặn mày coi nhà cho kỹ đấy, đừng có hút cần sa rồi lăn quay ra chẳng biết trời trăng là gì hết .

- Ồ. Yên chí đi.

Mọi vật lại trở nên yên lặng. Qua lời đối thoại vừa rồi, hai đứa đoán là tên Tám đang ngồi phía trước nhà còn tên hói đầu thì ở trong. Chúng lần mò ra phía ngoài thì chợt có tiếng chân người đi theo chiều ngược lại. Hoảng hốt, Khải vấp vào một cục đá, ngã lăn ra kêu « huých » một tiếng khá lớn. Lúc nó lồm cồm bò dậy thì ... một thanh niên cao lớn đứng sừng sững trước mặt. Tên này chính là người bỏ thư hăm dọa cha Khải sáng chủ nhật tuần trước. Hắn cất tiếng hỏi, giọng dữ tợn nghe đến phải nổi da gà :

- Cái thằng nhãi này làm gì ở đây ? Tính ăn trộm hả ?

Thôi chết rồi ! Khái tái mặt sợ hãi và chưa kịp trả lời ... thì lúc ấy, Hưng đang núp ở một thân cây gần đó, phóng người ra, chụp cổ tên Tám. Một tay nó bịt miệng còn tay kia cầm cái khăn tay thấm thuốc mê, chụp mạnh lên mũi. Mặc dầu khoẻ mạnh nhưng bị đòn bất ngờ, tên Tám quỵ xuống mê đi tức khắc.

Mọi việc xảy ra nhanh chóng quá. Khái vừa kịp hoàn hồn thì ở trong có tiếng vọng ra :

- Tám à, mày làm gì ở ngoài đó mà nghe tiếng nói chuyện vậy ?

Khái đưa tay lên miệng, ra hiệu cho Hưng im lặng, lúc này nó chột bình tĩnh hẳn lại, chờ đợi. Quả nhiên không thấy có tiếng trả lời, tên hói đầu từ trong nhà đi ra, miệng còn lẩm bẩm :

- Cái thằng Tám hôm nay đi đâu rồi? Chắc lại lẩn quay ra vì say thuốc chó gì?

Nhưng vừa ra khỏi cửa, thấy Tám nằm gục dưới đất, hấn vội chạy lại, cúi xuống định xem xét thì nhanh như cắt, Khái núp sẵn ở gần đó nhảy ra kẹp cổ hấn trong khi Hưng chụp chiếc khăn thuốc mê lên mũi. Không khác chi tên Tám, tên này cũng gục xuống mê đi.

Chỉ trong vòng năm phút mà hạ được hai tên bất lương lợi hại. Hưng đắc chí quá cười sung sướng. Khái thì tính cẩn thận nên nói:

- Mình tìm dây trói hai tên này lại cho chắc ăn. Lỡ chúng tỉnh dậy bất ngờ thì nguy.

Sau khi dọn xong tất cả các «chướng ngại vật» Hưng và Khái bắt đầu vào trong tìm Thiện. Căn nhà rộng quá và trang hoàng cũng khá sang trọng : chỗ này một cái bình cổ từ đời Khang Hy, chỗ kia một bộ bàn ghế sơn mài hay những bức tranh của các họa sĩ danh tiếng, dưới đất lại có trải thảm, loại cũng khá đắt tiền.

Lục hết dưới nhà không thấy bạn đâu, hai đứa kéo nhau lên lầu. Nhưng tiếng «bộp bộp» từ phòng phía tay phải vọng ra làm Hưng và Khái chạy nhanh về phía ấy và định mở cửa vào, nhưng cánh cửa khóa cứng ngắc. Hưng chạy xuống nhà, lục túi tên hói đầu tìm chìa khóa, lúng túng gạt vờ một cái bình pha lê chưng ở bàn, nhưng mặc kệ, nó chạy nhanh lên lầu, đưa chìa khóa cho Khái.

Tiếng «lách cách» vang lên và ổ khóa đã được mở ra. Hưng nóng ruột tông cửa thật mạnh chạy vào. Cảnh đầu tiên mà nó thấy là Thiện bị trói ngồi trên cái ghế, hai tay bẻ quặt ra đằng sau, trong miệng có nhét giẻ. Thấy bạn, Thiện nhìn bằng một cặp mắt sung sướng, mừng rỡ, tia mắt ấy có lẽ không bao giờ Hưng và Khái quên được.

Cởi trói cho bạn xong, cả ba đứa đứng sững nhìn nhau, không biết phải làm gì nữa. Chột nhớ tới một việc, mặt Thiện trở nên tái mét, nói không ra hơi :

- Không biết dao hôm nay ba tao lẹ quá, bảo tao tới đây rồi giao cho bọn Bàn Tay Máu này. Sao kỳ quá vậy ?

Nhớ tới việc đó, Khái gãi đầu suy nghĩ, không biết trả lời ra sao với bạn nữa. Làm sao có thể giải thích được hiện tượng lạ kỳ có một không hai này chứ? hay là ông Thành đã nổi điên? Đã bị bùa ngải của bọn Bàn Tay Máu nên mất hết trí khôn?...

- Dễ quá, giản dị quá mà mình nghĩ không ra ! Khái reo lên làm hai đứa bạn quay lại hỏi dồn:

- Cái gì dễ quá? Mà tìm ra được điểm gì mới rồi phải không ?

Thấy bạn ngỡ ngác, Khải tủm tỉm cười rồi từ từ giải thích :

- Thiện à, người hồi nãy không phải ba mà là tên Ba Vinh giả dạng đó.

Đúng rồi ! Chỉ có vậy thôi mà thắc mắc từ nãy. Thiện tươi hân nét mặt, vỗ vai Khải một cái, khen bạn :

- Mà thông minh thật. Đáng tặng cho một cái huy chương đấy nhé !

Trong khi hai đứa kia mãi khen tặng, Khải chau mày suy nghĩ rồi nói tiếp :

- Hồi nãy trước khi đi, tên Ba Vinh dặn đồng bọn phải coi chừng «cha con lão già». Như vậy có nghĩa là ...có thể ba mà cũng bị chúng bắt và hiện giam giữ ở trong biệt thự này lắm !

Vừa tươi lên được một chút, nghe nói thế Thiện lại tái mặt. Tội nghiệp thằng bé ! Từ sáng đến giờ xảy ra bao nhiêu biến cố dồn dập làm nó hoang mang vô cùng, mất hẳn trí óc sáng suốt. Dù bạn ngồi xuống ghế rồi, Khải nghiêm giọng nói :

- Vụ này không phải là giỡn chơi nữa. Tao phải gọi điện thoại nhờ tới ba tao mới được.

Nói xong, Khải xuống nhà kêu điện thoại. Trở lên, thấy Hưng và Thiện vẫn còn ngồi đó, nó kêu lên :

- Tụi bay đi tìm xem căn nhà này có căn hầm bí mật nào không chứ ngồi đó làm gì vậy ?

Hưng và Thiện giật mình như vừa tỉnh khỏi một giấc mơ. Lúc này chỉ còn Khải là bình tĩnh hơn cả chứ thật ra, với bao nhiêu chuyện xảy ra từ mấy ngày nay, hai đứa kia như vừa trải qua một cuộc thử thách cam go nên bây giờ như kẻ mất hồn vậy. Nghe Khải nói, chúng mới bình tĩnh lại được một ít, bắt đầu cuộc lục soát.

Mười phút trôi qua vẫn không có kết quả gì. Mọi ngõ ngách đều được để mắt tới nhưng vẫn không tìm thấy một căn hầm nào cả. Sẵn đang nóng ruột, Thiện đá mạnh vào cái ghế gần đó một cái. Lúc đá rồi nó mới cảm thấy hối hận vì bàn chân như muốn gãy mà chiếc ghế chỉ xê dịch đi một chút. Nó thừ người ra suy nghĩ rồi chạy đi, lấy một thùng nước lạnh tạt thật mạnh vào mặt tên hời hợt. gã ú ớ mấy tiếng rồi tỉnh dậy, cố vùng vẫy nhưng không thoát vì bị trói thật chặt. Thiện lấy giẻ ở miệng gã ra, hỏi :

- Ba tao tụi bay giam giữ ở đâu ? Nói nhanh.

Gã lỳ lợm lắc đầu. Thiện với con dao trên bàn, dí ngay lưỡi dao sáng loáng vào cổ họng gã, gằn giọng :

- Cảnh sát sắp tới đây rồi. Đừng hy vọng trốn thoát, hão huyền lắm. Nói đi.

Dưới áp lực của con dao trên cổ, gã đành phải khai :

- Trong phòng ăn, có một bình hoa huệ đặt trên bàn, dưới đáy bình hoa ấy có một cái nút màu đen ...không đợi gã nói hết, Thiện chạy vào trong, nói lớn:

- Hưng, Khải ơi tìm thấy rồi.

Hai đứa kia từ dưới bếp chạy lên trong khi Thiện lại bàn, gỡ bình hoa và bấm nút. Một

miệng hầm lộ ra, dưới ấy có một người khoảng ngũ tuần, tóc hoa râm, mặc áo blouse trắng. Đó chính là ông Thành !

- Kìa, Thiện ! Cả hai cháu Khải, Hưng nữa !

Tiếng kêu mừng rỡ của ông Thành vừa ra khỏi miệng thì Thiện đã nhảy xuống cởi trói choc ha. Xúc động quá, nó ôm cha mà mắt long lanh ngấn lệ.

Giữa lúc ấy, tiếng còi xe cảnh sát vang lên rồi mấy chiếc xe Jeep đỗ ngay trước cổng biệt thự. Khải chưa kịp chạy ra cửa thì ông Hùng đã mở được cửa chạy vào, theo sau có cả ông Tuấn trưởng phòng hoạt vụ và mấy người cảnh sát nữa. Cả bốn người vội từ trong nhà chạy ra đón. Mọi việc đều hoàn thành một cách tốt đẹp. sau khi lục soát dưới hầm, ông Hùng tìm thấy cả một số máy móc mà công ty Long Thành đã bị đánh cắp mười ngày trước đây. Ông sung sướng quay lại nói với các nhà « Trinh thám tài tử » :

- Các cháu, à cả Khải nữa, kể lại đầu đuôi câu chuyện xem vào.

Khải định nói nhưng Hưng đã nói trước. Nó kể lại mọi việc bắt đầu từ cuộc cắm trại ở Vũng Tàu còn dấu biệt phần trên, tức vụ ma xuất hiện và Bàn Tay Máu đòi cộng tác với bọn chúng. Nghe xong, ông Hùng gật đầu khen :

- Các cháu giỏi lắm. Hạ được Bàn Tay Máu là nhất rồi. Nhưng cách cháu có biết tại sao Bàn Tay Máu lại bắt có cháu Thiện đây không ?

Lần này thì cả bọn ngỡ ngác nhìn nhau, ông Thành thấy thế đỡ lời :

- Câu chuyện như thế này: sau khi trộm được số máy móc và tập hồ sơ nghiên cứu về cách chụp ảnh nổi, không rõ vì lý do gì, Bàn tay Máu đã bắt cóc tôi, bảo phải khai phương pháp chụp ảnh nổi nhưng thực tình tôi chưa tìm được phương pháp đó nên tôi trả lời bằng sự thật. Hẳn nhất định không tin và nghĩ cách làm áp lực bắt cóc con tôi. Vì vậy mới có câu chuyện ngày nay.

Mọi thắc mắc về phần «người lớn» đều được giải đáp tường tận hết. Hưng nắm tay bạn, ra hiệu ra ngoài. Đến một gốc cây lớn, nó dừng lại, nói bằng giọng nghiêm trang :

- Trong vụ này có một sự tình cờ là có tới hai Bàn Tay Máu lận !

- Hai Bàn Tay Máu? Thiện ngạc nhiên hỏi lại:

- Phải. Một là Ba Vinh, còn hai là tao!

Không cho các bạn hỏi, Hưng nói lấp :

- Câu chuyện bắt đầu từ ông Hiệu Trưởng già khó tính, keo kiệt và lại mê tín nữa. Bác họ tao là bác Bảy gác trường đó, làm đã lâu rồi mà lương tháng có năm ngàn, tiêu không đủ nên lúc ba tao mở nhà in mới mời bác ấy về làm quản lý. Vốn không ưa ông Hiệu Trưởng tao bày kế cho bác Bảy là giả trong trường có ma cho ông ấy lên ruột một phen. Khi sắp áp dụng kế hoạch ấy, tao muốn nói cho tụi bay biết sự thật nhưng muốn đùa một chút. Tao tự xưng là Bàn Tay Máu gửi thư cho tụi bay, Bức thư đầu tiên đó ...

- Trời ơi ! Mà làm tao lên ruột khi tìm thấy mảnh giấy mật mã trong gầm bàn. Giấy đó biên cái gì vậy ? Khải la lên.

- À, bức thư đầu, tao định gửi đùa tụi bay mới đầu viết bằng mật mã, nhưng sau tao đổi ý, viết bằng chữ thường. Nếu lấy bảng mật mã , thay số một bằng chữ a, số hai bằng chữ b ...rồi

đảo ngược đọc từ dưới lên trên thì sẽ thấy đó là bức thư đầu tiên. Bản mật mã viết xong rồi lại bỏ đi, tao không xé mà để trong ngăn kéo bàn nên mày mới bắt được đó Khải à.

- Thế còn bóng tyrăng trong đêm rình ma là ai đó?

Hưng cười, đáp :

- Cái bóng trắng hôm đó không phải là do tao bày ra đâu đấy nhé, đó là anh Hoàng, con bác Bảy là lính Hải Quân hôm đó về thăm nhà còn mặc bộ lễ phục nên coi mới ghê như vậy. Nhưng tội bay để tao kể tiếp đã. Làn ma xuất hiện «kỳ hai» sáng nay cũng là tác phẩm của tao vì ông Hiệu Trưởng nuốt lời hứa, không tăng lương cho bác Bảy nên phá thêm cho bổ ghét, vậy thôi chứ đảng nào bác ấy cũng nghỉ rồi.

Ngừng một chút, Hưng nói tiếp :

- Lúc đầu, tưởng chỉ có mình là Bàn Tay Máu nên lúc mày (Khải) kết án chú Tư làm nội tuyến, tao nhất định chống lại và bảo có bằng cứ chắc chắn nữa. Mãi tới khi nghe gã hói đầu và tên Tám nói chuyện với nhau, tao mới tá hỏa lên vì biết có một đảng Bàn Tay Máu thật. Nghĩ lại đúng mình lớn đầu mà còn chơi đại.

Khải bật cười, trêu bạn :

- Cho đáng đời. mày hại tao lo lắng suốt mấy đêm đến «già đi mấy tuổi». Thảo nào, hai vụ riêng rẽ, một của Bàn Tay Máu «Hưng » còn vụ kia là của Bàn Tay Máu «Ba Vinh» mà đem gộp chung vào với nhau thì còn ai mà tìm ra cơ chứ?

Một lúc yên lặng trôi qua, Khải chợt phá lên cười làm hai đứa kia cũng bật cười theo. Cả bọn nắm tay nhau, bỏ qua tất cả những gì là phiền muộn, lo lắng trong suốt thời gian qua ...

CHƯƠNG X

Một buổi sáng đẹp trời trên Đà Lạt. Mặt trời mọc thật chậm nên sương mù còn bao trùm mọi cảnh vật, tạo thành một bức tranh mờ ảo. Từng cơn gió nhẹ thoảng qua cộng thêm khí hậu mùa Xuân mát mẻ của vùng cao nguyên làm cho bất cứ ai, dù khó tính đến đâu cũng cảm thấy dễ chịu. Trên sườn đồi của những cây thông cao vút mà lá còn đọng hơi sương của đêm qua, tu lại thành những giọt sương thật trong, thật tinh khiết, một người đang lặng lẽ leo trên đỉnh đồi. Hắn còn trẻ tuổi, người tầm thước trung bình và có một đôi mắt thật sáng. Chiếc áo măng – tô màu xám khoác bên ngoài làm cho người ấy càng có vẻ bí mật vì đi chơi đồi có ai mặc áo măng – tô bao giờ. Đó chính là Ba Vinh, người đã gây biết bao sóng gió cho những ông cò tận tâm trong nhiệm vụ giữ gìn an ninh, trật tự cho dân chúng.

Tới đỉnh đồi, Ba Vinh dừng lại, đứng ngắm cảnh vật chung quanh. Sáng nay trời đẹp quá ! Hắn đang chìm vào bức tranh tuyệt vời ấy thì...

- Chào Bàn Tay Máu !

Hắn giật mình quay lại, ông Hùng, người mà hắn đã từng chế riều là đã tràng xe cát đang đứng trước mặt, có cả ông Minh, trưởng chi Cảnh sát địa phương và cả mấy người Cảnh sát địa phương và cả mấy người Cảnh sát mặc sắc phục nữa. Nhìn quanh thấy không có lối nào thoát đi được nữa, Ba Vinh nhìn ông Hùng một lúc rồi cất tiếng nói, giọng thiếu não :

- Lần này thì ông thắng thật rồi nhưng xin phép cho hỏi một câu: Làm sao ông biết tôi ở đây ?

- Trước hết, tôi thành thực khen ông rất tài, đã dám giả làm chú Trung nào đó, rồi cả Tiến sĩ Thành nữa nên đã bắt cóc được cháu Thiện nhưng rủi quá, ông đã bị ...những nhà trinh thám tài tử này theo dõi và phát giác ra hàng tung.

Nói xong, ông Hùng lấy tay ra hiệu cho Khải, Hưng và Thiện lại trước mặt Bàn Tay Máu. Hắn lắc đầu nhè nhẹ, có lẽ ức lắm vì một đời chọc trời khuấy nước mà bây giờ bị thua vào mấy tay đứa bé ...

Tiếng còng xập lại và Ba Vinh bị dẫn đi. Trên đỉnh đồi lúc này chỉ còn ba đứa nhỏ. Hưng chỉ tay về phía xa xa nói :

- Cảnh đẹp quá phải không, xa đằng kia là thác Gougar rồi đằng này là hồ Than Thở nữa. Nhưng đẹp nhất là từ giờ, Bàn Tay Máu sẽ chỉ còn là hình ảnh trong dĩ vãng mà thôi .

Khải cười trêu bạn :

- Nhưng còn Bàn Tay Máu « Hưng » nữa thì sao?

Cả ba đứa phá lên cười vui vẻ. Mặt trời đã lên khá cao, chiếu những tia tia nắng ấm xuống mặt đất, phá tan dần làn sương mù ảo như để mừng thành công đầu tiên của nhóm Trinh Thám ài Tử.

Viết xong ngày 23 - 9 - 1972
THANH CHÁU

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)
[CHƯƠNG II](#)
[CHƯƠNG III](#)
[CHƯƠNG IV](#)
[CHƯƠNG V](#)
[CHƯƠNG VI](#)
[CHƯƠNG VII](#)
[CHƯƠNG VIII](#)
[CHƯƠNG IX](#)
[CHƯƠNG X](#)